పెయింటింగ్ కోసం పోరాటం!

'సికిందర్'

రమేష్‌కుమార్ కిటికీ అవతల తుపుక్కున వుమ్మి కిందకి తొంగి చూశాడు.

హోటల్ ఇరోస్ తొమ్మిదవ అంతస్తునుంచి కింద రోడ్డుమీద జనం చీమల్లా కన్పిస్తున్నారు, వాహనాలు ఆట బొమ్మల్లా కన్పిస్తున్నాయి...

నవ్వుకున్నాడు రమేష్‌కుమార్. ఆ వుమ్మి ఎవరిమీద పడిందో? అంతలోనే చిరాగ్గా వెనక్కి తిరిగి సిగరెట్టు వెలిగించాడు. ప్చ్, తానలా వుమ్మి వుండవలసిందికాదు!

రమేష్‌కుమార్‌కి 26 ఏళ్ళు. ఎర్రగా, సన్నగా, పొడుగ్గా వుంటాడు. పొడవాటి వెంట్రుకలు. అతనిది ఫోటోజెనిక్ ముఖమయినా క్రూరత్వం కన్పిస్తుంది. కోపం ఇట్టే వస్తుంది. కోపం వచ్చినప్పుడు ఎదుట యెవరున్నా పిడికిలి బిగించి గుద్దేస్తాడు. అతని కళ్ళలో క్రూరత్వం, కసి చూస్తే ఎవరయినా వెనక్కి తిరిగి పరిగెడతారు, లేదా కాళ్ళమీద పడతారు.

అతని కసివెనక చాలాకథ దాగివుంది.

రమేష్‌కుమార్ హైదరాబాద్‌కి వచ్చి సంవత్సరంన్నర గడిచింది. ఎమర్జెన్సీ రోజుల్లో అతను బొంబాయిలో స్మగ్లింగ్ బిజినెస్‌లో వుండేవాడు. అతని చిన్నతనం లోనే తలిదండ్రులు వరంగల్ విడిచి బొంబాయిలో స్థిర పడ్డారు. తండ్రి ఒక ప్రయివేటు కంపెనీలో హోదాగల ఉద్యోగంలో వుండేవాడు — కుమార్‌కి ఇపుడు తలి దండ్రులు లేరు.

రెండేళ్ళక్రితం, గ్రాడ్యుయేషన్ చేస్తున్న రోజుల్లో అతను ఆ ఒక్క తప్పటడుగు వేసివుండకపోతే, అతని తలిదండ్రులు చావుకి గురయేవారు కాదు, తానిలా వంటరి వాడు అయ్యేవాడూ కాదు!

ఒక అమ్మాయి—వయసు పద్దెనిమిది, అందమయిన రూపం, అతని క్లాస్‌మేటు—తర్వాత తెలిసింది కాల్ గర్ల్ అని—అతన్ని ఆకర్షించి, ప్రేమించి, ఆ తర్వాత తెలివిగా మోసంచేసి; బ్లాక్‌మెయిల్‌లో యిరికించి స్మగ్లర్లకి అప్పగించింది...

ఎమర్జెన్సీ రోజుల్లో స్మగ్లింగ్ వ్యవహారాల్ని అరి కట్టేందుకు పటిష్టమయిన కట్టుదిట్టాలు చేయడం వలన ఇద్దరు ఘరానా స్మగ్లర్స్ ఒకపథకం ఆలోచించి అందుకు కుమార్‌ని యెన్నుకున్నారు. అసభ్యకరమయిన ఫోటో లతో కుమార్‌ని బ్లాక్‌మెయిల్‌లో ఇరికించి, బెదిరించి లొంగదీసుకున్నారు.

బొంబే-గోవా రోడ్డుమీద దొంగరవాణా సాగకుండా చెక్‌పోస్టులు కఠినపద్ధతులు అవలంబించాయి. కుమార్ తండ్రి పనిచేసే కంపెనీవాన్ ప్రతివారం సరకులతో గోవా వెళుతుంది.

ఆ వాన్‌లో స్మగ్లింగ్ చేయాలని నిశ్చయించారు స్మగ్లర్స్.

ఈరహస్యం కుమార్ తండ్రికి తెలియకుండా జాగ్రత్త పడ్డారు. వాన్ డ్రయివరు సరుకును గోవాలో డెలివరీ చేశాక ఖాళీ వానుతో వస్తాడు. ఆ వానులో కంపెనీకి సంబంధించిన అదేరకం అట్టపెట్టెల్లో స్మగ్లింగ్ చేయడానికి కుమార్ చేత డ్రయివర్‌ని ఒప్పించారు.

వాన్ బొంబాయినుంచి బయలదేరడానికి ఒకరోజు ముందు కుమార్ కారులో తనే డ్రయివ్ చేసుకొంటూ గోవా వెళ్ళాలి. అతని దగ్గర కంపెనీకి చెందిన అధికార పత్రాలు వుంటాయి. అవి నకిలీపత్రాలు. వాటి సహాయంతో అతను గోవా డీలర్స్‌వద్ద కంపెనీకి చెందిన ఖాళీ అట్టపెట్టెల్ని సేకరించి మూల్యం చెల్లించాలి.

ఆ పెట్టెల్ని అక్కడి స్మగ్లర్‌కి అప్పగించి, వాను కోసం ఎదురు చూస్తూండాలి. ఈలోపు పెట్టెల్లో సరుకు ప్యాక్ చేస్తారు. వ్యానువచ్చి డెలివరీ ఇచ్చాక యీ పెట్టెల్ని ఎక్కించాలి—ఆ తర్వాత తిరిగి బొంబాయికి వచ్చేయాలి—ప్రతిఫలంగా వెయ్యిరూపాయలు తీసుకోవాలి.

చేసేపని చట్టవిరుద్ధ మయినా, చాలా సులువుగా వూహించని డబ్బువచ్చి చేతిలోపడుతోంటే, ఆ వృత్తికి చాలా త్వరగా అలవాటు పడ్డాడు కుమార్. కానీ, ఎవరినీ ఎల్లకాలం మోసగించలేము. ఆరునెలలు విచ్చలవిడిగా సాగుతోన్న స్మగ్లింగ్ బిజినెసులో ఒకానొక రోజు దుర్దినమయింది.

కుమార్ తండ్రి రెండురోజులు విశ్రాంతిగా గడపాలని భార్యతోకలసి గోవా వెళ్ళాడు. ఇది యెవరూ వూహించలేదు!

అతనెప్పుడూ గోవా వెళ్ళలేదు. అంతకు క్రితంరోజూ కుమార్ గోవాలో వున్నాడు! కుమార్ తండ్రి గోవా వెళ్ళినట్టు బొంబాయిలోవున్న స్మగ్లర్స్‌కి తెలియదు.

తండ్రిరాక కుమార్‌ని కలవర పరచింది. అతను కలవర పడకముందే రెడ్ హాండెడ్‌గా పట్టుబడ్డాడు-డీలర్స్ వద్ద అట్టపెట్టెల్ని సేకరిస్తూ!

కుమార్ వ్యవహారం తండ్రికి అనుమానం కల్గించింది. అట్టపెట్టెల్ని సేకరించడంలోని మర్మం డీలర్స్‌కి తెలిసిపోయింది. ఇక విధిలేక కుమార్ అన్నిటికీ సిద్ధపడి యీ బిజినెస్ గురించి తండ్రితో చెప్పేశాడు.

క్షణాలమీద యీ వ్యవహారం స్మగ్లర్స్‌కి తెలిసిపోయింది. నిమిషాల్లో గోవాలోవచ్చి వాలి కుమార్ మీదా, అతని తండ్రిమీదా, తల్లిమీదా గుళ్ళవర్షం కురిపించారు.

తల్లీ, తండ్రీ చూస్తూండగానే ప్రాణాలు కోల్పోయారు. బ్రతికి బయటపడిన కుమార్ నిశ్చేష్టుడయిపోయాడు. తలిదండ్రుల శవాల్ని అక్కడే వదిలేసి పోలీసుల నుండి తప్పించుకుని బొంబాయి చేరుకున్నాడు.

చట్టంతో అతనికిప్పుడు నిమిత్తంలేదు. తలిదండ్రుల్ని హతమార్చిన హంతకుల్ని హతమార్చాలి. వారిని యే చట్టమూ శిక్షించే హక్కులేదు. తన స్వహస్తాలతో కసితీరా కాల్చిచంపి శిక్షించాలి!

అందుకు ఎక్కువకాలం పట్టలేదు. రెండేరెండు రోజులు! ఆ ఇద్దరు స్మగ్లర్స్ బీచిలో కూచోని సిగరెట్సు తాగుతోండగా కుమార్ మాటామంతీ లేకుండా మెరుపు దాడి చేసి శవాల్ని సముద్రంలో కలిపేశాడు.

అంతటితో అతని జీవితంలో ఒక ఘట్టం ముగిసింది.

అప్పటివరకు అతనిలోవున్న చలాకీతనం, సభ్యత, సంస్కారం, గౌరవమర్యాదలన్నీ మాయమయ్యాయి. ముఖంలో కసి, కళ్ళలో క్రూరత్వం చోటు చేసుకున్నాయి.

బొంబాయిలోని దగాకోరు వాతావరణంలో వుండేందుకతనికి మనస్కరించలేదు. వెంటనే హైదరాబాదుకు మకాం మార్చాడు.

రమేష్‌కుమార్ టైం చూసుకున్నాడు.

సాయంత్రం నాలుగున్నరయింది.

కుమార్ సిగరెట్టు పూర్తిగా కాలేవరకు తాగి కిటికీ అవతల విసిరి బాత్‌రూంలో దూరాడు. పదినిముషాలు తర్వాత స్నానం ముగించి గదిలోకొచ్చాడు.

ఇప్పుడు సమయం 4 : 45 అయింది.

సరిగ్గా అయిదు గంటలకు...

సరిగ్గా అయిదు గంటలకి హోటల్ కాన్ఫరెన్స్ గదిలో జరగబోయే తతంగంలో తను హాజరవబోతున్నాడు.

కుమార్ గదిబయటికి నడిచి తలుపు తాళం వేశాడు. ఆ తర్వాత పెద్దపెద్ద అంగలేస్తూ కారిడార్‌లో నడక సాగాడు.

2

యావత్ హోటల్‌లోని కుర్చీలన్నీ కాన్ఫరెన్స్ హాల్‌కి తరలించినట్టుంది...ఎక్కడా అంగుళం ఖాళీస్థలం లేదు. హాలు కెపాసిటీకి మించి జనం క్రిక్కిరిసివున్నారు...

వాళ్ళలో స్త్రీలూ వున్నారు, పురుషులూ వున్నారు.

హాల్‌లో అత్యంత శక్తివంతమైన దీపాలు పది కాంతిని వెదజల్లుతున్నాయి. సీలింగ్‌కి వేలాడుతున్న పన్నెండు ఫ్యాన్స్ గాలిని విసురుతున్నాయి. సుమారు

అయిదు వందలమంది ఒకేచోట చేరినా ఎవరి ప్రపంచం వారిదిలా వుంది... వాళ్ళ ప్రవర్తన. ఆడవాళ్ళ శరీర సువాసనలతో,మగవాళ్ళ సిగరెట్ల వాసనలతో వాతావరణం భరింపరానిదిగా తయారయినట్టు తోచింది కుమార్ కి.

అతను లోనికి వెళ్ళలేదు. ప్రవేశద్వారం దగ్గర నిలబడి లోపలి తతంగం తిలకిస్తున్నాడు.

హాలుకి ఇరువేపులా అర్థచంద్రాకారంలో కుర్చీలు వేయబడ్డాయి. హాలు ప్రవేశద్వారానికి అభిముఖంగా స్టేజివుంది. స్టేజిమీద సూటులోవున్న ఒక పొట్టిమనిషి మైక్ ముందు నిలబడివున్నాడు. అతని కుడిపక్కన ఎత్తైన స్టాండుకి ఒక కాన్వాస్ పెయింటింగ్ అమర్చివుంది. పెయింటింగ్ కొలతలు 3 × 2½.

మైక్ ముందు నిలబడ్డమనిషి మాటిమాటికి టై సవరించుకుంటున్నట్టు కన్పిస్తున్నాడుగానీ. వాస్తవానికి అతను గొంతు సవరించుకుంటున్నాడు.

స్టేజికి నలువేపులా నలుగురు పోలీసు అధికారులు రివాల్వర్స్ సిద్ధంగా పట్టుకుని అప్రమత్తతతో వున్నారు. హాలులో అక్కడక్కడ మఫ్టీలోనూ, యూనిఫాంలోనూ మరికొందరు అధికారులున్నారు.

కుమార్ గడియారం చూసుకున్నాడు. 4:55.

"రోజురోజుకీ ధనికులు పెరిగిపోతున్నారు. పనికిరాని ప్రతి చెత్తవస్తువు విలువ పెరిగిపోతోంది!" గొణుక్కున్నాడతను. "అరికట్టాలి! ఎవర్ని? దేన్ని? ధనికులనా? చెత్తవస్తువులనా?"

"ఎక్స్ క్యూజ్ మీ," విన్పించాయి మాటలు.

కుమార్ తిరిగి చూశాడు.

ముఖ్యేవేళ్ళ ఓ యువకుడు నవ్వుతూ చూస్తున్నాడు. తెల్లటి శరీరం, అక్కడక్కడ నెరిసిన వెంట్రుకలు.

"యస్ ప్లీజ్?" కుమార్ అడిగారు.

"ఎక్స్‌క్యూజ్ మీ," మళ్ళీ అని నవ్వాడా యువకుడు, "మీ రెవరితో మాట్లాడుకున్నారు? ఇక్కడెవరూ లేరు."

"స్వాగతం, మిస్టర్" కుమార్ అన్నాడు. "అంత రాత్మతో మాట్లాడుతున్నాను."

మళ్ళీ నవ్వాడా యువకుడు.

"ఎందుకలా నవ్వుతావ్?" కుమార్ అన్నాడు చిరాగ్గా.

ఆ యువకుడి చిరునవ్వు అదృశ్యమై ముఖం ఎర్రబడింది. కొన్ని క్షణాల తర్వాత అతను తేరుకుని జేబులోంచి ఒక కార్డుతీసి అందించాడు. కుమార్ అతన్ని తీక్షణంగా చూసి కార్డు చదివాడు.

"గ్లాడ్ టు మీట్యూ మిస్టర్ దివాకర్," కుమార్ అన్నాడు చెయ్యి ముందుకి చాచి. "నీ పార్ట్‌నర్స్ ఏరి?"

"లోపల వున్నారు..."

"నువ్విక్కడెందుకున్నావ్?"

దివాకర్ నోరు తెరిచి చెప్పేలోపున హాలులో స్టేజి మీదవున్న మనిషి గొంతు ఖంగుమంది.

"లేడీస్ అండ్ జంటిల్ మెన్! ఇప్పుడు సమయం సరిగ్గా అయిదుగంటలు! ఇంకా ఆలస్యం చేయడంలో అర్థంలేదు! మీ అందర్నీ యిక్కడ ఆహ్వానించడం మా కెంత ఆనందంగా వుందంటే... చెప్పడానికి...మాటలు చాలవు!"

అతని మాటలు తడబడ్డాయి.

"మీ అందర్నీ సమావేశపర్చిన ఈ శుభసందర్భంలో ఒక గొప్ప కళాఖండాన్ని ప్రదర్శించడానికి మేం గర్వ పడుతున్నాం. ఈ అపూర్వ కళాఖండం గురించి మీరు పత్రికల్లో చదివివుంటారని మా విశ్వాసం! ఈ అపూర్వ మైన పెయింటింగ్‌ని మీ సమక్షంలో వేలం వేయడానికి నిశ్చయించామని తెలియజేయడానికి మిక్కిలి సంతోషిస్తున్నాం...

"ఆహ్వానితులందరూ ఈ కార్యక్రమంలో ఉత్సా హంగా పాల్గొని, ఒక అపురూపమైన, పురాతనమైన, అరుదైన ఈ పెయింటింగ్‌కి సరైన విలువ ఆపాదించ గలరని ఆశిస్తున్నాం. కార్యక్రమం ప్రారంభించేముందు ఈ పెయింటింగ్ గురించి కొన్ని మాటలు..."

ఆ పెయింటింగ్ పుట్టుపూర్వోత్తరాలు పూర్తిగా తెలిసినా కుమార్ ఆసక్తిగా వింటున్నాడు. అతని పక్కన నిలుచున్న వ్యక్తి దివాకర్ అందర్నీ జాగ్రత్తగా గమనిస్తూ, మధ్యమధ్యలో కుమార్‌ని అనుమానిస్తూ కాలక్షేపం చేస్తున్నాడు. అనుమానించడం అతని విధి నిర్వహణలో ఒక అంశం. తన ఇద్దరు సహ డిటెక్టివ్‌లతో అతను బెంగుళూరు నుంచి ఇక్కడికి వచ్చాడు.

స్టేజిమీద నుంచి మాట్లాడుతూ ఫెయింటింగ్ గురించి చెప్తున్న వివరాలు అందరూ నిశ్శబ్దంగా వింటున్నారు...

ఆ పెయింటింగ్‌ని ఎవరో కట్టెలు కొట్టుకునే అనా మకుడు మైసూర్ అడవుల్లో ఒక పాడుబడ్డ ఇంట్లో కను గొన్నాడు. ఇది జరిగి పది సంవత్సరాలయింది. ఆ పెయిం టింగ్‌ని అతను ఓ షావుకారుకి పదిరూపాయలకమ్మి చేతులు దులుపుకున్నాడు. ఆ పెయింటింగ్ ఆ షావుకారు చేతిలోంచి తిరిగి ఒక కాంట్రాక్టరు చేతిలోకి మారింది— కాంట్రాక్టరు వందరూపాయలు చెల్లించాడు.

ఆ తర్వాత రెండేళ్ళకి అది కంట్రాక్టర్ చేతిలోంచి మహారాష్ట్రంలో ఒక మార్వాడీ సేఠ్‌కి చేరింది—వెయ్యి రూపాయలకి...

అలా పదేళ్ళు-అదేలా చేతులు మారుతో నేవుంది గానీ, ఆ పెయింటింగ్ విశిష్టత ఎవరికీ తెలియదు. వా స్తవానికి ఆ పెయింటింగ్ కర్ణాటక రాష్ట్రానికి చెందిన పంతొమ్మిదవ శతాబ్దపు ప్రఖ్యాత చిత్రకారుడు శాయినాథ్ వేశాడు. ఆ పెయింటింగ్ పేరు 'ఒందు బెళదింగళ్ కతల్ హాగె' అంటే 'ఒక వెన్నెల రాత్రి.'

శాయినాథ్ చిత్రాలు ఆ కాలంలోనే గుర్తింపు పొందాయి. నేడు వాటికి చాలా గిరాకీవుంది. అదృష్ట వశాత్తున ఈ పెయింటింగ్‌ని కళలమీద అభిరుచివున్న ఓ ఆసామీ మార్వాడీ సేఠ్ దగ్గర చూడ్డం జరిగింది. అతన్ని బ్రతిమాలి ఎలాగో దాన్ని అయిదు వేలకి సంపాదించగలిగాడు. దానిమీద విశేషంగా డబ్బు గడించాలన్న ఆశతో ఈ రోజు వేలంలో ప్రవేశపెట్టాడు...

నూటువాలా ప్రసంగం ఇంకా సాగుతో నేవుంది.

కుమార్ దివాకర్ వేపు తిరిగాడు. దివాకర్ చటుక్కున కుమార్ మీంచి చూపులు తప్పించి దిక్కులు చూడ సాగాడు.

"ఓ.కే., మిస్టర్" కుమార్ అన్నాడు, "నువ్వు నా ప్రశ్నకి సమాధానం యివ్వనేలేదు."

"నేనిక్కడెందుకున్నానని మీరడిగారు. ప్రొటెక్షన్ ఈజ్ మై బిజినెస్" అన్నాడు దివాకర్.

"దేన్ని ప్రొటెక్ట్ చేస్తావ్?"

"ఆ పెయింటింగ్‌ని."

కుమార్ అతన్ని అదోలా చూశాడు, "నువ్వు పోలీసుల తరఫున వచ్చావా?"

"కాదు. మిస్టర్ జీవన్ రావ్ మమ్మల్ని నియమించారు. ఆ పెయింటింగ్ ని ఆయన ఆక్షన్ లో తప్పక కొంటారు. మేం సురక్షితంగా మద్రాసుకి చేరవేయాలి" దివాకర్ అన్నాడు.

"మిస్టర్ జీవన్ రావ్ ఎవరు?"

దివాకర్ చూపించాడు: "కుడివేపు ముందువరస, స్టేజిదగ్గర మూడవమనిషి_ఆయన పక్కనే వున్నది ఆయన భార్య గాయత్రీదేవి...కన్పించారా?"

కుమార్ ఆ ఇద్దర్నీ చూశాడు. జీవన్ రావ్ అనే ఆ మనిషికి యాభైఏళ్ళుంటాయి. తెల్లటి శరీరం. బట్టతల. సూటులో వున్నాడు. చేతిలో సిగార్ వుంది. అతని భార్య గాయత్రీదేవికి నలభయి ఏళ్ళుంటాయి. జీవన్ సైజుకి తగ్గట్టువుంది. ఆమె అలంకారం, ముఖంలో చిరునవ్వు, చలాకీతనం చూసి కుమార్ ఆమె గురించి దివాకర్ ని ఇంకా అడిగి తెలుసుకున్నాడు.

దివాకర్ గాయత్రీదేవి గురించి చెబుతూ సాయంకాలం సమయాల్లో ఆమెలో ముఫైఏళ్ళు కన్పిస్తాయని చెప్పాడు.

కుమార్ ఆసక్తిగా విని, "ఓ.కే మిస్టర్ డిటెక్టివ్. నువ్వు నన్ను 'మీరు' అని పిలవనవసరంలేదు. గౌరవ మర్యాదలంటే నాకు చిరాకు" అన్నాడు.

దివాకర్ వెంటనే నవ్వి, "అయితే నీ పేరేమిటి?" అనడిగాడు.

"రమేష్ కుమార్—అందరూ నన్ను ఆర్కే అని పిలుస్తారు.

దివాకర్ తలూపాడు.

"ఓ.కే మిస్టర్. జీవన్ గురించి చెప్పు."

"ఎందుకు?"

"నాకో ఆలోచన వుంది. ముందు నా ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పు: ఆ పెయింటింగ్ ని అతను తప్పక కొంటాడా?"

"కొంటాడు. ఆయన ఏది తలచుకున్నా చేస్తాడు. అందులోనూ ఆయన గొప్ప కళాపోషకుడు! ఎటువంటి పరిస్థితిలోనూ ఆ పెయింటింగ్ ని జారవిడుచుకోడు— పందెం కడతాను!"

"అయితే ఆయనతో చెప్పు—ఆ పెయింటింగ్ ని సురక్షితంగా మద్రాసుకి చేరవేసే బాధ్యత నేను తీసుకుంటాను."

"నువ్వా!"

"ఆశ్చర్యపోకు. భయపడకు—మిస్టర్ ఆర్కే ఎవరో ఈ సిటీలో తెలియని వారున్నారంటే వాళ్ళకి చార్మినార్ కూడా తెలియనట్టే లెక్క! చార్మినార్ లేని హైద్రాబాదు నెలా వూహించలేరో, ఆర్కే లేని హైద్రాబాదూ అంతే! వాకబు చేసుకో."

"నేనీ సిటీకి కొత్తని—నీ గురించి తెలియదు."

తన గురించి వివరించి చెప్పాడు కుమార్.

"ఆ పెయింటింగ్ ని చేరవేసే బాధ్యత మాకప్పగించబడింది. మరి నీ అవసరం ఏముంది?" దివాకర్ అన్నాడు అంతా విని.

"ఆ పెయింటింగ్ ని మీరు రక్షించలేరు—కాబట్టి నా అవసరం వుంది."

"ఆశ్చర్యంగా వుంది! మా సామర్థ్యాన్ని ఎవరూ తక్కువ అంచనా వేయలేదు. ఎలర్ట్ డిటెక్టివ్ ఏజెన్సీకి బెంగుళూరు నుంచి మద్రాసువరకు చాలా పేరు ప్రఖ్యాతులున్నాయి--"

"ఉండవచ్చు. కానీ ఈ సిటీలో మీ పప్పులుడకవు!"

"ఎందుకని?"

"అలా చూడు!" కుమార్ చూపిస్తూ అన్నాడు, "సరిగ్గా జీవన్ ఎదురుగా కూర్చున్న టోపీవాలా ఎవరను కున్నావ్?"

"ఎవరు?"

"సేఠ్ ధరమ్‌చంద్" కుమార్ అన్నాడు. "సిటీలో పెద్ద బిజినెస్ మాగ్నెట్. ఈ హోటల్ అతనిదే. ఈ హోటల్‌లో ప్రపంచంలోని సమస్త అవినీతి కార్య కలాపాలన్నీ జరుగుతాయి. స్మగ్లింగ్, గాంబ్లింగ్, వ్యభి చారం, హత్యలు—"

కుమార్ అకస్మాత్తుగా మాటలాపేశాడు. అతని దృష్టి హాల్లో, స్టేజిమీదకి మళ్ళింది.

"...ఓకే! లేడీస్ అండ్ జంటిల్మన్!" స్టేజిమీది మనిషి అంటున్నాడు. "ఇక అసలు కార్యక్రమంలోకి దిగుదాం. ఈ పెయింటింగ్ ప్రాముఖ్యత ఏమిటో మీకు వివరించాను. ఇంతటి అపూర్వ కళాఖండాన్ని పొందే సదవకాశం మీ అందరికీవుంది. అదృష్టాన్ని పరీక్షించు కోండి. ఓపెనింగ్ ఆఫర్ ప్రకటించండి!"

ఒక్క నిమిషం సూదిపడితే విన్పించేంతటి నిశ్శబ్దం.

ఆ తర్వాత—

"లక్షరూపాయలు!" అనరిచారెవరో.

ఎదురెదురుగా కూచున్న జీవన్, ధరమ్‌లు వులిక్కి పడ్డారు. ఆ తర్వాత వెంటనే—

"రెండులక్షలు!" అంది మరో గొంతుక.

"థాంక్యూ మిస్టర్ మిశ్రా!" అన్నాడు ఆక్షనర్.

"మూడు లక్షలు!" జీవన్ గొంతు ఖంగుమంది.

"థాంక్యూ వెరీమచ్ మిస్టర్ జీవన్!" ఆక్షనర్ అరిచాడు.

ధరమ్‌చంద్ ముఖం ఎర్రబడింది. "నాలుగు లక్షలు" శక్తికొద్దీ అరిచాడతను.

క్షణక్షణానికి పెరిగిపోతున్న విలువ అందర్నీ ఊపిరి పీల్చుకోకుండా చేసింది.

కుమార్ దివాకర్‌ని చూశాడు. "ఏమంటావ్ మిస్టర్"

"తప్పకుండా అది జీవన్‌కి చెందుతుంది!" ఆందోళనగా అన్నాడు దివాకర్.

"నాలుగులక్షలు! నిజంగా వీరి కళారాధనకి మెచ్చుకోవాల్సిందే!"

హాల్లో మరోగొంతు ప్రతిధ్వనించింది: "నాలుగు లక్షల పాతిక వేలు!"

"నాలుగున్నర!" స్త్రీ కంఠం ఖంగుమంది వెంటనే.

ధరమ్‌చంద్ అరిచాడు, "నాలుగు ముప్పాతిక!"

జీవన్ ముందుకి వంగాడు. అతని ముఖంలో ఆందోళన వుంది.

అతని కళ్ళు పెయింటింగ్ మీద పడ్డాయి.

ఇంతలో ఆక్షనర్ అరిచాడు. "మిస్టర్ ధరమ్‌చంద్ ఆఫర్ — నాలుగులక్షల డెబ్భైఅయిదు వేలు!"

ఎవరూ పలకలేదు.

ఆక్షనర్ మళ్ళీ అన్నాడు, "నాలుగు ముప్పాతిక, మొదటిసారి!"

గాయత్రీదేవి జీవన్‌ని తట్టింది. జీవన్ వెంటనే అరిచాడు. "నాలుగులక్షల తొంభయి వేలు!"

"థాంక్యూ మిస్టర్ జీవన్! నాలుగులక్షల తొంభయి వేలు... నాలుగులక్షల తొంభయి వేలు మొదటిసారి!... నాలుగులక్షల తొంభయి వేలు రెండవసారి_"

"అయిదులక్షలు!" అర్చాడు ధరమ్‌చంద్.

జీవన్ విస్తుపోయాడు.

"అయిదులక్షలు మిస్టర్ ధరమ్‌చంద్!" ఆక్షనర్ అర్చాడు."అయిదులక్షలు!...అయిదులక్షలు మొదటిసారి అయిదులక్షలు రెండవసారి...అయిదులక్షలు రెండవసారి!"

ఎవరూ పలకలేదు. జీవన్ కళ్ళు ధరమ్‌పైన నిశ్చలంగా వున్నాయి.

"అయిదులక్షలు రెండవసారి! ... అయిదులక్షలు... మూడవ_"

"అయిదులక్షల పాతికవేలు!" ప్రతిధ్వనించింది గాయత్రీదేవి కంఠం.

హాఠాత్తుగా నిశ్శబ్దం.

ఆక్షనర్ తేరుకుని గొంతు సవరించుకున్నాడు.

"థాంక్యూ మిసెస్ జీవన్! అయిదులక్షల పాతిక వేలు!"

దివాకర్ గర్వంగా చూశాడు కుమార్‌ని. కుమార్ అతని భుజాన్నిపట్టి "ఎంతఫీజు తీసుకుంటున్నావు?" అని అడిగాడు.

"నేను తీసుకోడంలేదు, ఆయనే యిస్తున్నారు. పదివేలు."

"జీవన్ అంత డబ్బుగలవాడా?"

"ఆయన సినీ ప్రొడ్యూసర్!"

ఆక్షనర్ ఇంకా అరుస్తున్నాడు. "అయిదు లక్షల పాతికవేలు! మిస్టర్ జీవన్‌రావ్! రెండవసారి! రెండవ సారి!...అయిదులక్షల ఇరవై అయిదు వేలు! రెండవసారి"

ఎవరూ పలకడం లేదు! ధరమ్‌చంద్ నిశ్చింతగా చూచున్నాడు. "మూడవసారి!" అని ముగించాడు ఆక్షనర్.

3

"అయితే ధరమ్‌చంద్ వల్ల ప్రమాదం వుంటుందంటావా?" అనడిగాడు దివాకర్. అప్పటికి వేలం ముగిసింది. జీవన్‌రావ్ వేలం గెలుచుకున్నట్టు ప్రకటించబడిన మరుక్షణం దివాకర్, కుమార్ హోటల్ ఆవరణలో కొచ్చి నిలబడ్డారు.

కుమార్ చార్మినారు వెలిగించి, "నీకు నమ్మకం కుదరక పోతే వాకబు చేసుకోవచ్చు" అన్నాడు.

"నిన్ను చూస్తోంటే యెందుకో నమ్మాలనిపిస్తోంది మిస్టర్ ఆర్కే!"

"నన్ను నమ్మినవాడిని నేను మోసం చేయను," అన్నాడు కుమార్.

"వెరీగుడ్, అయితే ధరమ్‌చంద్ గురించి చెప్పు. అతని వల్ల ప్రమాదం ఏవిధంగా వుంటుందో వివరించు."

కుమార్ రెండుదమ్ములు లాగి చెప్పడం ప్రారంభించాడు: "నీ వృత్తిలో ఇంతవరకు పరిచయంకాని మోసాలెన్నో ధరమ్‌చంద్‌కి తెలుసు. అతనికి తెలియనిదంటూ ఏదేనావుంటే అది పుణ్యమే. తరగని ఆస్తివుంది; ఐనా నయాపైసా దానం చేయడం అతని పుట్టుకనుంచీ లేదు. బాస్టర్డ్‌కి భార్యవుంది. అయినా చీకటి పడితే బజారులో పడతాడు.

సరే, అసలు విషయానికొద్దాం. నలుగురిదృష్టి ఆకర్షించిందేదయినా అతనికి దక్కి తీరవలసిందే! అందులో పొరపాటు జరగకూడదు! ఒకవేళ అతను అనుకున్నది దక్కకపోతే ప్రాణం గిలగిలలాడుతుంది.

"రాస్కెల్‌కి గుండెజబ్బు వుంది. ఈ విషయం డాక్టర్లు ఎంత చెప్పినా కాదు పొమ్మంటాడు ఇపుడా.

పెయింటింగ్ గురించి దేశంలో అందరికీ తెలుసు. దేశం నలుమూలలనుంచి 'కళాపోషకులు'వచ్చి వేలంలో పాల్గొన్నారు. పాల్గొన్నవారంతా కళాపోషకులు కారు! ఒక్కడు మాత్రం 'దొంగ' కళాపోషకుడు—ధరమ్ చంద్.

నిజానికి ఆ పెయింటింగ్ గురించి అతనికేమీ తెలియదు. అసలు అతనికి ఏ కళలలోనూ ఆసక్తిలేదు. అతని సిద్ధాంతం ప్రకారం నలుగురిదృష్టి నాకర్షించింది తనకి దక్కాలి! అంతే! అర్థమయిందా మిస్టర్?"

దివాకర్ తలూపాడు.

"ఆ దక్కింది గొప్ప కళాఖండమయినా, పిడికెడు బూడిదయినా అతనికి నిమిత్తంలేదు. లోకం దృష్టి నాకర్షించింది ఏదయినా తనదగ్గర వుండన్న గౌరవం దక్కితేచాలు!

"కాబట్టి ఇప్పుడు నీకు పరిస్థితి అర్థమయిందనుకుంటా. ఆ పెయింటింగ్ని అతను స్వంతం చేసుకోవాలని ఆలోచించాడు. కాని బాసర్కి యెందుకో బుద్ధిమారింది. అందుకే వేలం అయిదులక్షలకి విరమించుకున్నాడు. అంటే ఆ పెయింటింగ్ని అతను వదులుకున్నట్టు కాదు! మరో అయిడియా ఏదో మెదడులో జొరబడివుంటుంది.

"మిస్టర్ దివాకర్, ప్రస్తుతం ధరమ్చంద్ ఆ పెయింటింగ్ని దక్కించుకునే ప్రయత్నంలో వున్నాడు. ఎటువంటి పరిస్థితిలోనూ దాన్ని వదులుకోడం అన్నది అతని నైజానికి విరుద్ధం. అతను పెయింటింగ్ని దక్కించుకునే ప్రయత్నంలో వుంటే, నువ్వు వూహించవచ్చు; ఆ ప్రయత్నం ఎలాటిదయి వుంటుందో."

"అంటే దౌర్జన్యంగా దక్కించుకుంటాడా?"

"పొరపాటు లేదు. దౌర్జన్యం అతనికో లెక్క కాదు. ఆ పెయింటింగ్ ని దక్కించుకునే ప్రయత్నంలో అతను రంగంలో దిగాడంటే మీలాంటి డిటెక్టివ్ లు వందమంది అయినా ఏమీ చేయలేరు!"

"మిస్టర్ ఆర్క్, అతనికి ముఠావుందా?"

"వుంది, ముఠానాయకుడు గబ్బర్ సింగ్. మీలాంటి డిటెక్టివ్ లు అతనికి పిట్టలతో సమానం."

"ఆర్క్! నువ్వు చెప్పేదంతా నిజమేనా? లేక భయపెడుతున్నావా?"

"వాకబు చేసుకోవచ్చు బ్రదర్."

దివాకర్ ముఖంలో ఆందోళనచూసి నవ్వాడు కుమార్.

"భయం అంటే ఏమిటో మొదటిసారిగా తెలిసిందను కుంటాను? మిస్టర్ దివాకర్, నా సహాయం లేకుండా నీకా పదివేలు దక్కకపోగా, ప్రాణాలుకూడాదక్కవు! గబ్బర్ సింగ్ కి పిట్టల్ని కాల్చడం చాలా ఇష్టం!"

"మిస్టర్ ఆర్క్! నీవన్నీ అబద్ధాలు!"

"ఓకే! నేను చెప్పిందంతా నిజమని తోచినప్పుడు నాదగ్గరకు రా! ఇదే హోటల్ లో వుంటాను. రూమ్ వన్-టూ-ఫోర్. సాయంత్రం ఏడుగంటలకి."

4

సాయంత్రం ఏడుగంటలకి కుమార్ కారులో ప్రయాణిస్తున్నాడు.

కార్లో అతను, దివాకర్ కాక మరో ఇద్దరున్నారు— దివాకర్ పార్టనర్సు: జుగల్ కిషోర్ రామ్సే, మొహిందర్ సింగ్ లు.

కారు చాలాదూరం ప్రయాణించే వరకు ఎవరూ

మాట్లాడుకోలేదు. జీవన్ రావ్ ఉస్మాన్‌సాగరులో బ్లూస్ కాటేజిలో బస చేసినట్టు దివాకర్ చెప్పాడు. దివాకర్ క్లయింట్ తనమీద విశ్వాసం ప్రకటించినందుకు సంతోషంగా వుందంటూ కుమార్ చెప్పాడు.

కారు సిటీదాటాక చార్మినారు వెలిగించి బయట చీకటి లోకి చూస్తూ అన్నాడు, "మిస్టర్ దివాకర్, నీ క్లయింటు ధరమ్‌చంద్ గురించి పూర్తిగా తెలుసుకున్నాడా?"

"తెలుసుకున్నాడు. నువ్వు చెప్పిందంతా ఆయనకి చెప్పాను. ఆయన అంతావిని నిన్ను పిలుచుకు రమ్మన్నాడు. ధరమ్‌చంద్ గురించీ, నీగురించీ ఫోనుద్వారా స్వయంగా దర్యాప్తు చేసి తెలుసుకున్నాడు."

"వెరీగుడ్! పెయింటింగ్ అతనిదగ్గరే వుందా?"

"అవును."

కుమార్ నవ్వాడు, "అయితే గబ్బర్‌సింగ్ యింకా రంగంలోకి దిగలేదన్నమాట. గుడ్‌లక్. డియర్ డిటెక్టివ్ నీ తల్లో అసలు తెలివి లేదంటాను."

"ఎందుకు?"

"పెయింటింగ్‌ని జీవన్ దగ్గర వదలి మీరు ముగ్గురూ కట్టకట్టుకుని ఎందుకు వచ్చారు? గబ్బర్‌సింగ్ దాడిచేస్తే"

దివాకర్ ఒక్క క్షణం మాట్లాడలేదు.

"గబ్బర్‌సింగ్ దాడి చెయ్యడు మిస్టర్ ఆర్కే" రామ్మోన్గొంతు ఖంగుమంది. "జీవన్ ఎక్కడ బసచేశాడో ఎవరికీ తెలియదు. అయినా అసలు ధరమ్ ఆ పెయింటింగ్ కోసం ప్రయత్నిస్తున్నాడని ఎందుకనుకోవాలి?"

"అనుకోవాలి. తప్పదు! ధరమ్ చెప్పింది చెయ్యడు, తోచింది చేస్తాడు. కాబట్టి అతనికి ఎప్పుడేం తోస్తుందో ఎవరికీ తెలియదు!" అన్నాడు కుమార్.

కారు ఉస్మాన్ సాగరు చేరుకుంది.

వదహారవ నెంబరు కాటేజిముందు ఆగాక అందరూ దిగి లోనికి నడిచారు. లోపల జీవన్, అతని భార్య ఎదు రెదురుగా కూర్చొని మద్యం సేవిస్తున్నారు. అతిథుల్ని చూసి ఉలిక్కిపడి గాయత్రీదేవి గ్లాసు దాచేసింది.

కుమార్ నవ్వుతూ చూసి, "ది నేమ్ ఈజ్ ఆర్కే" అన్నాడు, "మిస్టర్ జీవన్, నాగురించి నువ్వు తెలుసు కున్నావు. నన్ను నమ్మి పిలిపించావు. అయామ్ వెరీ గ్లాడ్!"

జీవన్ అసహనంగా అన్నాడు, "ప్లీజ్ సిడవున్. ఒకమాట: నేను సినీ ప్రొడ్యూసర్ని. నన్ను మర్యాదగా సంబోధించడం నేర్చుకుంటావా?"

"నేనెవరికీ మర్యాద ఇవ్వను మిస్టర్! నానుంచి నువ్వు కోరుకునేది మర్యాద అయితే వెంటనే బయటకు నడుస్తాను."

"అపని చెయ్యకు!" అన్నాడు జీవన్. ఆ తర్వాత భార్యని వుద్దేశించి, "దేవీ! నువ్వు బెడ్ రూంకెళ్ళు. పావుగంటలో బిజినెస్ సెటిల్ చేసి వచ్చేస్తాను," అన్నాడు.

గాయత్రి తలవూపి లేచింది. తడబడుతున్న అడుగు లతో బెడ్ రూంలోకి నడిచింది.

"ఎనీ డ్రింక్?" జీవన్ అడిగాడు కుమార్ ని.

"వై నాట్? దట్ వుడ్ బి ఎ ప్లెజర్!" అన్నాడు కుమార్. జీవన్ డిటెక్టివ్ అని చూచోమన్నట్టు సైగ చేసి, అందరికీ గ్లాసుల్లో విస్కీ పోసి, సోడా కలిపాడు. అందరూ గ్లాసులందుకుని ఛీర్స్ చెప్పుకున్నారు. ఆ తరు వాత నేరుగా బిజినెస్ లోకి దిగారు.

"ధరమ్‌చంద్ గురించి నేను విన్నది నిజమయితే నువ్వు తనికి బుద్ధి చెప్పాలి!" అన్నాడు జీవన్‌రావ్.

"ఎవరికయినా బుద్ధి చెప్పాలంటే నాకు డబ్బు కావాలి" అన్నాడు కుమార్.

"ఎంత కావాలి?"

"గబ్బర్‌సింగ్ టక్కరి నక్క. అతని బారినుంచి పెయింటింగ్‌ని రక్షించేందుకు పది వేలవుతుంది."

"మంచిది" జీవన్ అన్నాడు తలూపుతూ. "మీరు ఈ రాత్రి బయలుదేరాలి. నేను రెండురోజుల తర్వాత వస్తాను. ఆ విధంగా చేస్తే ఒకవేళ నా వెంట ఎవరైనా పడినా వాళ్ళకి పెయింటింగ్ దక్కదు!"

"మంచిది. మద్రాసులో నీ కోసం ఎక్కడ ఎదురు చూడాలి?"

"అంతా డిటెక్టివ్‌లకి వివరించాను. మీరంతా సవేరాలో బస చెయ్యాలి. నేను మద్రాసు వచ్చాక ఫోన్ చేస్తాను__ ఆ పెయింటింగ్ నా కందించాలి. నేను మీ డబ్బు ఇస్తాను"

"ఓ. కే! పెయింటింగ్ నీ చేతికొచ్చాక ఎవరైనా కాజేస్తే ఏంచేస్తావ్?

"నేను కళాపోషకుణ్ని. నా దగ్గర చాలా పెయింటింగ్స్‌ని ఇన్సూర్ చేయించాను. మద్రాసు వెళ్ళాక దీన్ని కూడా చేయిస్తాను."

"వెరీగుడ్. ఇక ఆ పెయింటింగ్ నాకివ్వు. అలాగే మూడు వేల అడ్వాన్సు."

జీవన్ లేచి సిగార్ వెలిగించాడు. "మిస్టర్ ఆర్కే నిన్ను పూర్తిగా నమ్మి అయిదులక్షల పెయింటింగ్ చేతిలో పెడుతున్నాను. దానికేం సంభవించినా సహిం

చను! ఆ పెయింటింగ్ సంపాదించాలని ఎన్ని కలలు కన్నానో నాకు తెలుసు. అయిదులక్షలు పోయినందుకు బాధపడను గానీ, పెయింటింగ్ పోతే పిచ్చి వాడ్నవుతాను..."

"నాకు తెలుసు మిస్టర్, కళారాధకుల సైకాలజీ. పెయింటింగ్ తీయ్" అన్నాడు కుమార్ చార్మినార్ వెలిగించి.

డిటెక్టివ్‌లు ముగ్గురూ మౌనంగా కూర్చుని జీవన్ రావ్‌ని చూస్తున్నారు.

రెండునిమిషాలు గడిచేట్టూ తిరిగి జీవన్, చుట్టు అవతలికి విసిరి అందర్నీ చూశాడు. ఆ తర్వాత తలాడించి బెడ్‌రూం తలుపుదగ్గర కెళ్ళాడు. అందర్నీ మరోసారి చూసి, నేలమీద కూచోని తివాసీ ఎత్తాడు. తివాసీ కిందనుంచి ప్లాస్టిక్ కవర్‌లోవున్న పెయింటింగ్ లాగాడు.

డిటెక్టివ్‌లు అయోమయంగా చూశారు.

కుమార్ నవ్వి, "అంతగొప్ప కళాఖండాన్ని కాళ్ళ కింద ఎలా నలపగలిగావు మిస్టర్?" అనడిగాడు.

జీవన్ ముఖంలో రంగులు మారాయి. వెంటనే, "ఇది నున్నుందగ్గరే వుంది గాని మేం తొక్కలేదు. దీనికి ఇంత కంటే మంచిస్థలం దొరక లేదు!" అన్నాడు.

కుమార్ పెయింటింగ్ అందుకుని చూశాడు. ఆ తర్వాత దాన్నిచుట్టి కవర్‌లో పెట్టాడు. జీవన్ అడ్వాన్సుగా మూడువేలు యిచ్చాను.

"ఆల్ రైట్!" కుమార్ అన్నాడు. "పెయింటింగ్ క్షేమంగా మద్రాసు చేరుతుంది. మిస్టర్ జీవన్, నువ్వు నా మీద నమ్మకం వుంచినందుకు మరోసారి థాంక్స్."

జీవన్ గర్వంగా నవ్వుకున్నాడు.

కుమార్ దివాకర్‌తో అన్నాడు, "నన్ను హోటల్ దగ్గర డ్రాప్ చెయ్యి. నేను భోజనంచేసి, బట్టలు సర్దుకుని సిద్ధంగా వుంటాను. మీరు ముగ్గురూ సరిగ్గా పదకొండు గంటలకి రండి. ఏమిటి?"

దివాకర్ తలూపాడు, "మరి పెయింటింగ్?"

"నా దగ్గరవుంటుంది" కుమార్ అన్నాడు.

దివాకర్, జీవన్‌ని చూశాడు.

జీవన్‌రావ్ అంగీకారంగా తలూపాడు.

5

కుమార్ సూట్‌కేసులో బట్టలు సర్దుకుని సిద్ధంగా వున్నాడు. అంతకుముందు అతను నాలుగు కోడిగుడ్లతో సుష్టుగా భోజనంచేసి ఒక బాటిల్ బీరు సేవించాడు.

సమయం 11 గంటలైంది.

కుమార్ రివాల్వర్ని శుభ్రంచేసి గుళ్ళు నింపుతూ డిటెక్టివ్‌ల కోసం ఎదురుచూడసాగాడు. ఏ క్షణాన్నైనా వాళ్ళొచ్చేస్తారు. కుమార్‌కో అనుమానం చాలా వేధిస్తోంది: ధరమ్‌చంద్ ఏం చేస్తున్నాడు? గబ్బర్‌సింగ్ ఎక్కడవున్నాడు? తనిప్పుడున్నది ధరమ్‌చంద్ కోటలోనే. ఈ పెయింటింగ్‌ని తను మద్రాసుకి తీసుకెళుతున్నట్టు అతనికి తెలుసా?

డోర్‌బెల్ శబ్దం కుమార్ ఆలోచనల్ని చెదరగొట్టింది.

"కమిన్ ఫ్రెండ్స్!" అన్నాడు తేరుకుని.

తలుపుతోసుకుని దివాకర్ వచ్చాడు, "వి ఆర్ రెడీ!"

కుమార్ రివాల్వర్ని జేబులో పెట్టుకుని సూట్‌కేసు అందుకున్నాడు, "లెటజ్ గో!"

దివాకర్ కదల్లేదు. కుమార్ని అదోలా చూస్తున్నాడు.

"ఏమిటి మిస్టర్?" కుమార్ అడిగాడు.

"పెయింటింగ్ ఎక్కడ వుంది?"

కుమార్ అదోలా నవ్వి టైం చూసుకున్నాడు, "దివాకర్, ఆలస్యమవుతోంది, పద!"

"పెయింటింగ్ ఎక్కడ?"

"నాన్సెన్స్! ఎందుకలా అరుస్తావ్! ఎవరైనా వింటే నువ్వూ, నేనూ శవాలవుతాం!"

దివాకర్ ముఖం ఎర్రబడింది. "బాస్టర్డ్! పెయింటింగ్ ఎక్కడ వుందో చెప్పు! సూట్ కేసులోనా?"

"కాదు."

"మరెక్కడ?"

"అది నీ కనవసరం మిస్టర్!"

"ఆర్కే! ఏమిటిది! మోసం చేస్తున్నావా? ఎత్తులు..."

కుమార్ అతని కాలరు పుచ్చుకుని బయటకి లాగాడు. ఆ తర్వాత సూటు కేసు తీసుకుని బయటికి వచ్చి తలుపుకు తాళం వేశాడు.

దివాకర్ ఆయాసంతో వగరుస్తున్నాడు...

"దివాకర్! ఆ పెయింటింగ్ ఎక్కడవుందో నీ కనవసరం. నువ్వు నావెంట వచ్చి, నేను చెప్పినట్టు చెయ్యాలి."

"అదెక్కడుందో తెలియకపోతే దాన్నెలా రక్షిస్తాను!"

"అదెక్కడవుందో నీకు తెలియకపోతేనే క్షేమంగా వుంటుంది."

"ఏమిటి నీ వుద్దేశ్యం? నన్ననుమానిస్తున్నావా?"

"అవును. ఖర్మకాలినువ్వు గబ్బర్ సింగ్ చేతికిచిక్కావంటే అదెక్కడవుందో చెప్పేస్తావు."

"పిచ్చిగా వాగుతున్నావ్! ఈ బిజినెస్‌లో నేనూ పార్ట్‌నరుని!"

"పార్ట్‌నర్స్ తగవులాడుకుంటే బిజినెస్ నాశనమవుతుంది. దివాకర్. నువ్వు డిటెక్టివ్ అయినంత మాత్రాన జేమ్స్‌బాండ్‌లా, యుగంధర్‌లా ప్రవర్తిస్తాననుకోకు! గబ్బర్‌సింగ్ దాగుడుమూతలగురించి నాకు బాగా తెలుసు. నువ్వు కొత్తపిట్టవి! నా పంజరంలో వుండాలి!" అని కుమార్ ముందుకు నడిచాడు.

వెనకనుంచి దివాకర్ గబగబవస్తూ అన్నాడు: "మరి నువ్వతనికి చిక్కితే చెప్పేయవా?"

ధడాలున తలుపు తెరుచుకుని ఒక ఆజానుబాహుడు బయటికి వచ్చాడు. కారిడార్‌లో ఎవరూ లేరు. దీపాలు మసకగా వెలుగుతున్నాయి. ఆజానుబాహుడి చేతిలో పిస్తోలు, ముఖంలో చిరునవ్వు మెరుస్తున్నాయి.

"హల్లో ఆర్కే!" పలకరించాడతను. "ఎటు వెళుతున్నావు? ఆ పెయింటింగ్ ఇచ్చేసి వెళ్ళు."

దివాకర్ భయపడి రివాల్వరు తీయబోయాడు.

ఆజానుబాహుడు మళ్ళీ అర్చాడు, "హాండ్సప్! చెప్పినట్లు చెయ్యండి! పిస్తోలు నా చేతిలోవుంది!"

కుమార్, దివాకర్‌లు చేతులెత్తారు. వాళ్ళిద్దరికీ, ఆజానుబాహుడికీ మధ్య పదిగజాల దూరముంది. ఆజానుబాహుడ్ని పరీక్షగా చూశాడు కుమార్. అతని తల మీద వెంట్రుకలులేవు. నున్నగా మెరుస్తోంది.

కుమార్ సూట్‌కేసు నేలమీద వుంది.

"కమాన్! పెయింటింగ్ ఇచ్చేయ్!"

కుమార్ నవ్వాడు, "నీ పేరేమిటి మిస్టర్?"

"తెలియటంలా?" ఆజానుబాహు డర్చాడు తల

నిమురుకుంటూ, "నా పేరు గుండు! చెప్పాను! ఆ పెయింటింగ్ ఎచ్చట వున్నదీ?"

"ఇచ్చటవున్నది," అన్నాడు కుమార్ నూటుకేసు చూపిస్తూ.

గుండు నవ్వాడు. "నూటుకేసిలా యివ్వు! అగు_ దాన్ని కాలితో యిటు తన్ను!"

కుమార్ నూటుకేసుమీద కాలుపెట్టాడు.

దివాకర్ వూపిరి బిగబట్టి చూస్తున్నాడు.

ఈసారి గుండు చిరునవ్వు అదృశ్యమయింది. ఇప్పుడతని పిస్తోలు, నున్నటి తల మెరుస్తున్నాయి.

కుమార్ నూటుకేసుమీద కాలుపెట్టి రెండుక్షణాలు వూరుకున్నాడు. దివాకర్ భయంతో గొణిగాడు. "ఆర్కే, వాడిమీద దాడిచేయకు! షూట్ చేస్తాడు!"

గుండు పాముచెవులు ఈమాటలు విన్నాయి. వెంటనే కాళ్ళు బారజాపి నిలబడి అన్నాడు, "ఆర్కే! అనూటుకేసు నా కాళ్ళమీదకి తన్ని పడగొట్టాలనుకుంటున్నావేమో! అది బుద్ధితక్కువ పని! సరిగ్గా నాకాళ్ళమధ్యకి నెమ్మదిగా నెట్టు!"

నవ్వుకున్నాడు కుమార్.

"జాగ్రత్త!" అన్నాడు దివాకర్.

కుమార్ ఛటుక్కున నూటుకేసుని కాలితో తన్నాడు' అది విసురుగా గుండు కాళ్ళమధ్యనుంచి దూరి అవతలికి వెళ్ళింది.

అంతే! రెప్పపాటు కాలంలో కుమారు వూహించిందంతా జరిగిపోయింది.

నూటుకేసు కాళ్ళమధ్యనుంచి దూరి అవతలికి వెళ్ళడంతో, గుండు ఛటుక్కున తిరిగాడు. కుమార్ ఆ ఒక్క

క్షణాన్ని వినియోగించుకుని గుండుమీదకి లంఘించి మెడ కాయమీద ఒక్కటిచ్చాడు. గుండు ముందుకు తూలిపడ బోతుండగా మళ్ళీ ఆతని వీపుమీద గుద్దాడు. ఆ తర్వాత చెయ్యి మెలేసి పిస్తోలు లాక్కొని గుండుని కింద పడే శాడు.

గుండు కిందపడుతూ ముఖాన్ని నేలకేసి కొట్టు కున్నాడు. బోర్లాపడ్డ ఆతనిమీద కుమారు కూచోని' "మిస్టర్ గుండు, ఇప్పుడు చెప్పు; పె యి ం టి ం గ్ కావాలా? ప్రాణాలు కావాలా?" అనడిగాడు.

దివాకరలాగే దూరంగా నిలబడి చూస్తున్నాడు.

గుండు ఆలస్యం చేయిలేదు. "ప్రా...ప్రా... ప్రాణాలు" అన్నాడు.

"వెరీగుడ్! నిన్నెవరు పంపించారు?" కుమారన్నాడు లేచి నిలబడుతూ.

"నాఖర్మ! నన్నెవరూ పంపించలేదు!"

"పెయింటింగ్ గురించి నీకెలా తెలుసు?"

గుండు లేచినిలబడి ముఖానికున్న రక్తం తుడుచుకుని అన్నాడు :

"సాయంత్రం వేలం జరుగుతున్నప్పుడు చూశాను. ఆ డిటెక్టివ్‌తో నువ్వు మాట్లాడుతుండగా చూశాను. ఆ తర్వాత నువ్వు జీవన్‌ని కలుసుకున్నావు!"

"నువ్వు తెలుసుకున్నది ఇంకెవరికి చెప్పావు?"

"ఎవరికీ చెప్పలేదు. నా పిస్తోలు ఇచ్చేయి!"

సూటుకేసు అందుకుని కుమారన్నాడు, "పెయింటింగ్ ప్రాణాలు - పిస్తోలు - ఈ మూడింట్లో నీకు యేదో ఒకటి దక్కుతుంది. నువ్వు ప్రాణాలడిగావు, ఇచ్చేశాను. ఇక వెళ్ళు. రన్ అవే!"

కారిడారులో గుండు కనుమరుగయ్యే వరకూ చూసి, ఆ తర్వాత వెనుదిరిగాడు కుమార్.

6

కారు రాష్ట్రపతి రోడ్డుమీద వురుకుతోంది. అందులో వున్న నలుగురూ మౌనంగా వున్నారు. రామ్సే డ్రైవింగ్ చేస్తున్నాడు. సింగ్ అతనిపక్కన కూచున్నాడు. వెనక సీట్లో కుమార్, దివాకర్లు కూచున్నారు. చార్మినార్ తాగుతూ కుమారాలోచిస్తున్నాడు.

అయిదు నిమిషాలు గడిచాక దివాకరుండబట్టలేక అడిగాడు.

“ఆ పెయింటింగ్ ఎక్కడవుందో చెప్పవా?”

“ఊహుఁ!”

“సరే!” దివాకరన్నాడు ఒక నిర్ణయానికి వచ్చి, “రామ్సే, కారు తిన్నగా జీవన్ దగ్గరకి డ్రయివ్ చేయ్. ఈ వ్యవహారం ఏమిటో తేల్చుకొందాం!”

“అవసరం లేదు!” అన్నాడు కుమారు రెండవసారి వెనక్కి తిరిగిచూసి, “అదిగో అటు చూడండి! ఈ వ్యవహారం యేమిటో తేల్చుకోడానికి వాళ్ళొచ్చేస్తున్నారు!”

డిటెక్టివ్ లందరూ వెనక్కి తిరిగిచూసి వులికిపడ్డారు. వెంటనే ముగ్గురి చేతుల్లోనూ రివాల్వర్సు ప్రత్యక్ష్యమయ్యాయి.

కుమార్ తాపీగా సిగరెట్ కాలుస్తున్నాడు.

వెనక ఒక ఎర్రటి జీపులో నాలుగు మానవాకారాలు వెంబడిస్తున్నాయి.

“కుమార్! వాళ్లెవరూ? గబ్బర్ సింగ్” గాభరాగా దివాకరన్నాడు.

“కాదు. అది ఆడవాళ్ళనగలు కాజేసే ముఠా,” కుమారన్నాడు.

ఆ రెండు వాహనాలకీ మధ్యదూరం ఇరవయి గజాలుంటుంది. రామ్సే కారు స్పీడు పెంచి ఆ దూరాన్ని ఎక్కువ చేశాడు. వెనకవున్న వాహనం వేగం పెరగలేదు. అది తాపీగా వస్తూంది.

"ఇప్పుడేం జరుగుతుంది?"

"ఏమీ జరగదు. అది షేక్ గాడి ముఠా. నా చేతిలో వాడు అనేక రకాల రుచులు చూశాడు. అయినా ఇప్పుడు వెంటపడుతున్నాడు. ఈరోజు వాడు బకెట్ తన్నడం ఖాయం!"

"గాడ్! ఈ సిటీలో ఎంతటి కిరాతకులున్నారు?"

రామ్సే కారు యింకా వేగంగా డ్రయివ్ చేశాడు.

వెనక వాహనం వేగంకూడా పెరిగింది.

"కుమార్! పెయింటింగ్ ఎక్కడవుందో చెప్పేయ్! ఆ ముఠా దాడిలో నువ్వు చస్తే!"

"నా మృత్యువు ప్రభుత్వహస్తంలో వుంది మిస్టర్. రెండుహత్యలు చేశాను, చట్టవ్యతిరేక పనులు చేశాను. హత్యలు బయటపడి నేను పట్టుబడితే ఉరితప్పదు."

"డామిట్! జీపు ఓవర్ టేక్ చేస్తూంది!" రామ్సే కసురుకున్నాడు.

"అయితే మనం ఆపడం మంచిది" కుమారన్నాడు.

"అరే..! పెయింటింగ్...?" దివాకరు గొణిగాడు.

"హోల్డాన్, రామ్సే!" కుమారు అరిచాడు.

రామ్సే అప్రయత్నంగా బ్రేకువేశాడు. అందరూ ముందుకి తూలారు. అప్పటికి కారు టాంకుబండు చేరుకొంది. కారు ఆగినచోట నిర్మానుష్యంగానూ, మసక చీకటిగానూవుంది. సమయం 11-45.

రెండు నిమిషాలతర్వాత కారుపక్కన జీపువచ్చి

ఆగింది. అందులోంచి ముగ్గురు వస్తాదులు, ఒక బక్క మనిషి దిగారు. బక్క మనిషి పాన్ నములుతున్నాడు. వస్తాదుల్లో ఒకరిదగ్గర తుపాకీ, ఇద్దరివద్ద పిస్తోళ్ళూ వున్నాయి. బక్క మనిషి కారుదగ్గరకివచ్చి వెకిలిగానవ్వి, "పెయింటింగ్ లావ్!" అన్నాడు.

కుమార్ కారుదిగి సిగరెట్టు వెలిగించి అడిగాడు, "షేక్ భాయ్! ఏ పెయింటింగ్?"

"ఏక్ చాందినీ రాత్ వాలా!"

"అంటే?"

"ఒక వెన్నెలరాత్రి అంటయ కదు!"

"నాదగ్గర లేదు. నాకేమీ తెలియదు." కుమార్ అన్నాడు నిర్లక్ష్యంగా. "షేక్ భాయ్! నువ్వనవసరంగా నాతో పేచీ పెట్టుకుంటున్నావు. ఈసారి యేలాంటి రుచి చూపిస్తానంటే, తలచుకోడానికి నువ్వు బ్రతికివుండవు!"

"అఛ్ఛా!" అని వెనక్కితిరిగి వస్తాదులకి సైగచేశాడు బక్కమనిషి.

వస్తాదులు కారుదగ్గరికి వెళ్ళి డిటెక్టివ్‌లని బయటికి లాగారు. ఆ తర్వాత కారు మొత్తం గాలించారు. ఏమీ దొరకలేదు. చివరికి డిక్కీ తెరిచి డిటెక్టివ్‌ల లగేజీతో పాటు కుమారు సూట్‌కేసు కూడా సోదాచేశారు. ఏమీ దొరకలేదు.

"క్యారే, కుమార్ కే బచ్చే! పెయింటింగ్ కిదర్ హై బోల్తా నై?" కోపంగా అర్చాడు బక్కమనిషి.

"ఇదర్ హై" అన్నాడు కుమార్ పిడికిలి చూపిస్తూ. బక్కమనిషి చూసేలోపున అతని ముఖంమీద బలంగా గుద్ది వెనక్కి తోశాడు.

కీచుమని వెనక్కిపడ్డాడు బక్కమనిషి.

“హేండ్సప్!” ముక్తకంఠంతో అరిచారు వస్తాదులు.

హఠాత్తుగా వెనక రివాల్వర్ మోత వినిపించింది. వస్తాదుల్లో ఒకడు నేలకూలాడు. కుమార్ చటుక్కున కారుపక్కన నక్కాడు. డిటెక్టివ్‌లు అతని పక్కన దూకారు.

మళ్ళీ రివాల్వర్ గర్జించింది.

మరో వస్తాదు నేలకూలాడు.

నేలమీదపడ్డ బక్కమనిషి గాభరాగా లేచినిల్చుని అరిచాడు. అతని అరుపు, మరోసారి రివాల్వర్ మోత ఒకేసారి ప్రతిధ్వనించాయి. బక్కమనిషి నేలకరిచాడు. మిగిలిన వస్తాదు చెట్టు చాటుచేసుకుని తుపాకీ పేల్చాడు. రెస్పాన్స్ లేదు. తూటా చీకట్లో కలిసిపోయింది.

ఈ భీకర యుద్ధం చూసి ఇరువేపులా వస్తోన్న వాహనాలు వెనక్కి తిరిగి వురికాయి.

“కారెక్కండి!” కుమార్ అరిచాడు డ్రైవింగ్ సీట్లో దూకుతూ.

అదేక్షణంలో మరోసారి రివాల్వర్ పేలింది. బుల్లెట్ కారు కిటికీలోంచి దూసుకుని అవతలికి వెళ్ళింది. డిటెక్టివ్ డోర్ తెరుచుకుని లోపలికి దూకాడు. కానీ అప్పటికే ఆలస్యం అయింది... చెట్టు చాటునవున్న వస్తాదు ఇద్దరు డిటెక్టివ్‌లని షూట్ చేసేశాడు...

డిటెక్టివ్‌లు భయంకరంగా ఆర్తనాదం చేశారు. వారి ఆర్తనాదంలో వెంటవెంటనే మూడుసార్లు రివాల్వర్ గర్జించింది. చెట్టుచాటునవున్న వస్తాదు కిక్కురు మనకుండా నేలకూలాడు.

కుమార్ కారు స్టార్టుచేసి ముందుకి దూకించాడు.

అప్పుడే ప్రారంభమైంది, అసలు పోరాటం.

చీకట్లో ఆయుధాలు ప్రయోగించిన ఇద్దరు ఆగంతకులు తటాలున దూకి మోటారుసైకిల్స్ ఎక్కారు. అమిత వేగంతో నడుపుతూ కుమార్ కారుని వెంబడించసాగారు. మధ్యమధ్యలో రివాల్వర్స్ ప్రయోగిస్తున్నారు.

ట్రాఫిక్‌లో కల్లోలం చెలరేగింది. కుమారు అతి నేర్పుగా డ్రైవ్ చేస్తూ ఎదురుగా వస్తోన్న వాహనాల్ని తప్పించుకుంటున్నాడు.

కారు లిబర్టీ వేపు తిరిగాక పరిస్థితి ఇంకా విషమించి పోలీస్ పాట్రోలింగ్ కారు రంగప్రవేశం చేసింది. కారులోవున్న అసిస్టెంట్ కమీషనర్ దేవరాజ్ ఛటుక్కున రివాల్వరు తీసి వేగం పెంచమని డ్రైవరుకి చెప్పాడు. డ్రైవరు సైరన్ ఆన్ చేసి వేగం పెంచాడు.

సైరన్ విన్న ఆగంతకులు మోటారుసైకిల్స్ వేగం పెంచి వీలు చిక్కినప్పుడల్లా వెనక్కి తిరిగి షూట్ చేయసాగారు.

విశాలమైన బషీర్బాగ్ రోడ్డుమీద కుమారు కారు రాకెట్టులా దూసుకుపోతోంది. కారువెనుక మోటారు సైకిల్స్, వాటివెనక పోలీసుకారూ వెంబడిస్తున్నాయి.

దేవరాజ్ రివాల్వరు పేలుస్తూ నేవున్నాడు. కానీ ఆగంతకులు చాకచక్యంగా తప్పించుకోడమేగాక ఎదురు దాడి జరుపుతున్నారు.

చివరికి అబిడ్స్ చేరుకున్నాక కుమారు కళ్ళు మూసుకుని సడెన్ బ్రేకువేశాడు. అంతే! అతను వూహించిందంతా జరిగిపోయింది.

వెనక వస్తోన్న మోటారుసైకిల్స్ కారుని ఢీకొని అడ్డంపడ్డాయి. ఆ సంఘటన చూసి తేరుకుని బ్రేకువేసే లోపున పోలీసుడ్రైవరు కారుని, ఆ మోటారుసైకిలిస్టుల మీదికి ఎక్కించేశాడు.

మోటారుసైకిల్స్ తుక్కు కావడమేగాక ఆగంతకుల శరీరాలు పచ్చడయ్యాయి. కుమార్ కళ్ళు తెరిచి, తేరు కుని, గాఢంగా వూపిరిపీల్చి కారు స్టార్ట్ చేసి ముందుకు దూకించాడు...

7

దివాకర్ నెమ్మదిగా కళ్ళు తెరిచాడు. ఏం జరిగిందో అతనికి తెలియదు. కాని క్రమంగా బోధపడింది. ట్యాంక్ బండ్ మీద కారెక్కుతున్నప్పుడు జరిగిన సంఘటన జ్ఞాపకం వచ్చింది. అప్పుడు తాము ముగ్గురూ కారెక్కుతున్నప్పుడు ఏదో జరిగింది_ఏమిటది?

తుపాకీ రెండుసార్లు మోగింది. రామ్సే, సింగ్ లు లోనికి దూకారు. ఏం జరిగిందో తెలియని తను కూడా కార్లోకి దూకాడు...కానీ దూకబోతూ డోర్ని గుద్దుకుని తెలివితప్పాడు! అంతే,

దివాకర్ తేరుకుని రామ్సే, సింగ్ లను చూశాడు. వాళ్ళిద్దరూ సీట్లో ఒకరిమీద ఒకరు పడివున్నారు.

వాళ్ళిద్దరూ నిర్జీవంగా పడివున్నారని తెలుసుకోడానికి ఎంతోసేపు పట్టలేదు దివాకరుకి. వెంటనే భయంకరంగా అర్చాడు, "ఆర్కే. కారాపు!!"

అప్పటికిగాని కుమార్ కి తెలిసిరాలేదు, కారు ఎటు వెళుతోందో?

ఆబిడ్స్ దగ్గర బయలుదేరిన వేగంతో అతను కోఠీకి, ఆ తర్వాత అక్కడ్నుంచి మలక్ పేటకి డ్రైవ్ చేశాడు. ఇప్పుడు మలక్ పేట కూడా దాటిపోయింది.

"ఆర్కే! కారాపు!!" మళ్ళీ దివాకరర్చాడు.

కుమారు వేగం పూర్తిగా తగ్గించాడు. వెనక్కి తిరిగి చూసి అలసటగా, "ఏం జరిగింది మిస్టర్?" అనడిగాడు.

"గాడ్! ఏం జరిగింది! మై పార్ట్‌నర్స్ ఆర్ డెడ్!"

కుమార్ దక్కన కూలిపోయాడు.

సీటుమీద రామ్మేన్, సింగ్‌లు ఒకరిమీద ఒకరు పడి వున్నారు. కుమార్ నాడి చూసి ముఖం చిట్లించాడు.

"ఇప్పుడేం చేద్దాం?" దివాకరడిగాడు ఆందోళనగా.

"పూర్ ఫెలోస్! ఐ పిటీదెమ్" కుమార్ గొణుక్కున్నాడు. "ఈ శవాన్ని మద్రాసు తీసుకెళదాం! దివాకర్, నీపార్ట్‌నర్స్ నా మూలంగా చచ్చారు. ఎక్స్‌క్యూజ్ మీ!"

దివాకరు కన్నీళ్ళు తుడుచుకుని కారు దిగాడు.

"నాకేమీ అర్థం కావటంలేదు, అక్కా! నా పార్ట్‌నర్స్ పెయింటింగ్ కోసం ప్రాణాలిచ్చారంటే అర్థముంది. కానీ... కానీ..."

"ఏమిటి?"

"అసలు నీ దగ్గర పెయింటింగ్ వుందా?"

"ఆ ప్రశ్న అడగొద్దన్నాను!"

"పోనీ ఎక్కడ దాచావో చెప్పు!"

"ఆల్ రైట్! మద్రాసు వెళ్ళాక ఎక్కడ దాచానో చూపిస్తాను."

"అంటే?"

"ఇప్పుడు చెప్పను. ఎవరికీ చెప్పను. నేనొక వేళ ఎవరికైనా పట్టుబడ్డా చెప్పను! వాళ్ళు నన్ను చంపరు! ఎందుకో తెలుసా? ఆ పెయింటింగ్ ఎక్కడ వుందో నాకే తెలుసు కాబట్టి!"

"ఒక వేళ... ఒక వేళ... నన్ను చంపుతామని బెదిరించినా చెప్పవా?" దివాకరు అడిగాడు గాభరాగా.

"మిస్టర్ దివాకర్! సీరియస్‌గా చెబుతున్నాను -

మనం ఎవరికీ పట్టుబడం! నువ్వు పిచ్చిభయాలు పెట్టుకోకు!"

"మరి గబ్బరుసింగ్ గురించి ఏమిటి? ఎక్కడున్నాడు?"

కుమార్ మాట్లాడలేదు. కారెక్కి స్టార్ట్ చేశాడు. దివాకరు వచ్చి ముందుసీట్లో కూచున్నాడు. కారు బయలు దేరింది.

మళ్ళీ దివాకరన్నాడు: "ఆర్కే, నువ్వు నన్ను మోసం చేస్తున్నావేమో తెలియదు. ఆ పెయింటింగ్ కి ఏం సంభవించినా ఫలితం అనుభవించేది నేనే—కిరణ్ నా మీద చర్య తీసుకుంటాడు. కాబట్టి, ఆర్కే—"

"కారాపమంటావా? దిగి వెళ్ళిపోతావా?"

"మిస్టర్ ఆర్కే!"

కుమార్ నవ్వాడు, ఆ పెయింటింగ్ కాజెయ్యాలన్న పాడు ఆలోచన నాకుంటే నిన్నెప్పుడే కాల్చించి బయటికి గెంటేద్దును! పాడులోకం! మంచితనం భరించదు!"

దివాకరు మాట్లాడలేదు. కారు చాలా దూరం నిశ్శబ్దంగా ప్రయాణించింది. సమయం 12:30 దాటింది. కారు సరూర్ నగర్ దాటింది. కుమారు విలాసంగా సిగరెట్ కాలుస్తూ డ్రైవ్ చేస్తోంటే, దివాకరు బయట వెన్నెల చూస్తూ ఏదో తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాడు.

మరికొంత సమయం గడిచింది. కారు పూర్తిగా సిటీ లిమిట్స్ దాటి వచ్చేసింది.

అప్పుడు చూశాడు కుమార్ - రియర్ వ్యూ మిర్రర్ లో హెడ్ లైట్స్.

వేగం తగ్గించి రోడ్డువారగా కారాపాడు. దివాకర్ ఏం జరగబోతోందో గ్రహించి, రివాల్వర్ తీసి, "ఆర్కే ఇప్పుడు నేనెవర్నీ కనికరించేది లేదు! కన్పించిన ప్రతి వాడ్నీ కాల్చేస్తాను!" అన్నాడు.

"చల్లార్చుకో! ఉద్రేకం చల్లార్చుకో! ఆ కారు ధరమ్ చంద్ ది" కుమారన్నాడు.

దివాకర్ వెనుదిరిగి చూశాడు. అంతలో ధరమ్‌చంద్ బెంజికారు పక్కన వచ్చి ఆగింది. దివాకర్, కుమార్‌లు, ముఖాలు చూసుకున్నారు.

"కార్లో ఎవరున్నారు?" అరుపు విన్పించింది.

కుమార్ కారు దిగాడు. అతని వెంట దివాకరు దిగాడు.

ఇద్దరూ బెంజికారు దగ్గరకు వెళ్ళారు.

"హల్లో మిస్టర్ ధరమ్‌చంద్! ఎక్కడికి ప్రయాణం?" కుమారు పలకరించాడు.

"అరె! ఆర్కే, నువ్వా! ఆశ్చర్యంగా వుంది!" ధరమ్ అర్చాడు కళ్ళు పెద్దవి చేసి.

"నాకూ ఆశ్చర్యంగానే వుంది! యెక్కడికి ప్రయాణం?"

"ఎలా చెప్పాలి ఆర్కే నీకు! తోతారామ్ ఇంట్లో డిన్నర్కి వెళ్ళి వచ్చి పడుకున్నానా, కలలో సినీయాక్టర్ చంద్రిక కన్పించింది! వెంటనే లేచి ఇలా మద్రాసుకి బయలుదేరాను..."

"నువ్వెంతటి విశ్వాసంగల కుక్కవో ఇప్పుడు తెలుస్తోంది!" అన్నాడు కుమారు. "ఇక్కడ్నుంచి ట్రంకాల్ కొడితే ఆ చంద్రిక వచ్చి నీ వొళ్ళో వాలుతుంది కదా? ఆమె చుట్టూ కుక్కలా తిరగడానికి నీకు సిగ్గుగా లేదూ?"

"బద్మాష్! నిన్ను పలకరించడం నా బుద్ధితక్కువ!"

ఛటుక్కున కారు స్టార్ట్ చేసి దూసుకుపోయాడు ధరమ్ చంద్.

"ఏమిటి దీని అర్థం?" దివాకరడిగాడు.

"ఏమీలేదు. పెయింటింగు ఎవరు కాజేసినా ధరమ్ దగ్గరికి వెళతారు అమ్మకానికి."

"అంటే, పెయింటింగుకోసం ధరమ్ పథకాలు వేయడంలేదా?"

"చెప్పలేం, బాస్టర్డ్‌కి ఎప్పుడేం తోస్తుందో."

ఇద్దరూ తిరిగి కారెక్కారు. కుమార్ స్టార్ట్ చేసి పోనిచ్చాడు.

దివాకర్ చాలాసేపు మాట్లాడలేదు. కుమార్ పెయింటింగు ఎక్కడ దాచివుంటాడా అని తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాడు. చివరికి, కారు మూడు కిలోమీటర్లు ప్రయాణించాక కుమార్ బ్రేకు వేశాడు.

"ఏమిటి?" దివాకరడిగాడు తేరుకుని.

"నువ్వీలోకంలో లేవు. ఎదురుగా చూడు!" కుమార్ అన్నాడు.

దివాకర్ రోడ్డుకేసి చూశాడు. పదిగజాల దూరాన రోడ్డుకడ్డంగా ఒక లావాటి చెట్టుకొమ్మ పడేసివుంది...

"రోడ్ ఎవరు బ్లాక్ చేశారు?"

"మన మిత్రులు. పరిచయం చేసుకుందామా?"

"మిస్టర్ రమేష్ కుమార్!" ఖంగుమంది ఒక కంఠం_స్త్రీ కంఠం.

ఇద్దరూ అరుపు విన్పించినవేపు తలలు తిప్పారు.

రోడ్డుకి కుడివేపు గుబురుగావున్న చెట్లమధ్య నుంచి మళ్ళీ విన్పించింది—అదే కంఠం:

"మిస్టర్ రమేష్ కుమార్! నువ్వు మర్యాదగా కారు దిగి చేతులెత్తి నిలబడాలి! కార్లో ఎవరేనా వుంటే వాళ్ళను కూడా దిగమను. జాగ్రత్త! మేం నీకు కన్పించని చోట వున్నాం. నువ్వు మాకు బాగా కన్పిస్తున్నావు. ఎలాంటి ట్రిక్కులు చేసినా నిర్దాక్షిణ్యంగా కాల్చేస్తాం!"

దివాకరు, కుమార్ని చూశాడు. కుమారు గుసగుస లాడాడు.

"ఆ చెట్లలోకి మనం షూట్ చెయ్యాలి – క్షణం విరామం ఇవ్వకుండా. అర్థమైందా?"

దివాకరు తలూపాడు. వెంటనే ఇద్దరూ సీటుమీద పడుకుని రివాల్వర్సు కిటికీలోంచి బయటికి గురిపెట్టి, మరు క్షణం చకచక ట్రిగర్ లాగడం ప్రారంభించారు...

చెట్లమధ్యనుంచి భయంకరమైన అరుపులు! దిక్కులన్నీ మార్మోగుతున్నాయి! దివాకరు,కుమారులు కేరింతలు కొడుతూ టపాకాయలు కాలుస్తున్నట్టు రివాల్వర్సు పేలుస్తున్నారు. ఒకదాని వెంట ఒకటి వెలువడుతున్న బుల్లెట్స్ చెట్లలోకి దూసుకుపోతోంటే బదులుగా చావు కేకలు వినిపిస్తున్నాయి!

మూడునిముషాల తర్వాత ఫైరింగు ముగిసింది.

ఎక్కడికక్కడ సద్దుమణిగింది.

"ఇప్పుడేం చేద్దాం – అందరూ చచ్చారో లేదో. ఆ తర్వాత చెట్టును తొలగించి బయలుదేరుదాం."

8

ఇద్దరూ రివాల్వర్సు సిద్ధంగా పట్టుకుని ఎడమవేపు కారు దిగారు.

ఆ సమయంలో ఎటునుంచీ ఏ వాహనాలు రాక పోవడం మంచిదే అయింది.

రోడ్డుమీద గబగబ ప్రాకుతూ కుడివేపుకు వెళ్ళారు. ఆ తర్వాత నెమ్మదిగా ఏటవాలుగా వున్న డొంకలోకి దొర్లారు. దివాకర్ 'అమ్మా!' అని మూల్గాడు.

"ఏం జరిగింది మిస్టర్?" కుమారడిగాడు.

"ఏదో...ఏదో...గుచ్చుకుంది. ఏమిటిది? మైగాడ్!"

కుమార్ దివాకర్ చేతిలోకి చూశాడు. ఏదో గుండ్రంగా పాత్రలా కన్పించింది. దివాకరు మళ్ళీ అర్చాడు: "మైగాడ్! మైకు! మైకుపెట్టి మోసం చేశారు!"

కుమార్ చటుక్కున దివాకర్ చేతిలోని మైకు లాక్కున్నాడు.

అప్పుడే వెనకనుంచి మాటలు విన్పించాయి, "అర్కే, మైకు డ్యామేజీ కాలేదు కదా?"

కుమార్, దివాకర్లు ఉలికిపడి తలలెత్తారు. చుట్టూ తుపాకులతో శత్రువులు దర్శనమిచ్చారు. వాళ్ళలో ఒక ముఫైఏళ్ళ స్త్రీ వుంది. ఆమె జీన్సు ధరించింది. చేతిలో రివాల్వరు వుంది.

కుమారు, దివాకర్లు ఏమీ చేయడానికి పాలుపోలేదు. తాము షూట్ చేస్తే, వాళ్ళు షూట్ చేస్తారు.

కుమారు మైకు చేతబట్టి లేచి నిలబడ్డాడు. దానికున్న ఎలక్ట్రిక్ తీగె తెంపేసి, "ఎవరు తల్లీ నువ్వు?" అనడిగాడు.

"రాణిని-చంబల్ లోయ రాణిని!" గర్జించిందామె.

"నువ్వెవరైనా మమ్మల్ని ఫూల్స్ చేసినందుకు చేతులెత్తి దండం పెట్టాలి!"

"సరే! ఇద్దరూ పైకి రండి! రివాల్వర్సు కింద పడేయండి" ఆజ్ఞాపించిందామె.

దివాకరు, కుమారులు అలాగే చేశారు.

రాణి దొంగలముఠా మొత్తం ఎనిమిదిమంది. అందరి వద్దా తుపాకులున్నాయి. అవన్నీ గురిపెట్టివున్నాయి.

రాణి తన మనుషులలో ముగ్గుర్ని ఉద్దేశించి అంది, "వెళ్ళండి! ఆ చెట్టు తొలగించి కారు సోదా చెయ్యండి! ప్రతిపార్టూ, ప్రతి అంగుళమూ!"

ముగ్గురు తలలూపి వెళ్ళిపోయారు.

"ఆర్కే. నా పథకం బావుంది కదూ?"

నవ్వాడు ఆర్కే, "చాలా బావుంది! చాలా చాలా బావుంది!"

"హేళన చేస్తున్నావా? ఏమిటి నీ వుద్దేశ్యం?"

"ఆ పెయింటింగ్ నీకు దొరకదు!"

"ఎక్కడవుంది?"

"నాకు తెలియదు."

"ఎవరికి తెలుసు?"

"ఎవరికీ తెలియదు."

"అయితే నువ్వెక్కడికి వెళుతున్నావు?"

"మద్రాసుకి."

"ఎందుకు?"

"నీకెందుకు? అది రహస్యం."

"ఎలాటి రహస్యం?"

"అడగడానికి నువ్వెవరు?"

"నీ మృత్యువుని. ఆ పెయింటింగ్ యెక్కడవుందో చెప్పు మర్యాదగా."

"నాకు మార్యాద అంటే తెలియదు."

రాణి క్రూరంగా చూసింది. "జానీ, వీళ్ళిద్దర్నీ సోదా చెయ్."

జానీ ముందు దివాకర్ని సోదా చేశాడు. అతని జేబుల్లోంచి రివాల్వరు, సిగారులైటరు, డైరీ, కలమూ, లైసెన్సు, సిగరెట్ పెట్టె మొదలయినవి తీశాడు. ఆ తర్వాత కుమార్ని సోదా చేశాడు. కానీ ఏమీ లభించలేదు, అగ్గిపెట్టె, సిగరెట్ పెట్టె తప్ప.

"ఓకే! ఆర్కే, నువ్వు బట్టలు విప్పెయ్యి" ఆజ్ఞా

పించింది రాణి, "పెయింటింగ్ నువ్వెక్కడో దాచి వుంటావు."

కుమార్ చిన్నగా నవ్వాడు. "విత్ ప్లెజర్! నగ్నత్వం నాకు చాలా ఇష్టం. అందులోనూ చక్కటి వెన్నెల వుంది, ఎదురుగా నీ అందమయిన విగ్రహముంది. ఇంకేం"

కుమార్ షర్టువిప్పి అవతలకి విసిరి, బెల్టువిప్పి పాంట్ జిప్ లాగాడు. పాంట్ మోకాళ్ళవరకు జారిపోయింది. ఆ తర్వాత అండరువియరు మీద చెయ్యివేసి ఎలాస్టిక్ లాగబోతుండగా రాణి అర్చింది. "ఆగు, నువ్వు బట్టలు పూర్తిగా విప్పనవసరంలేదు."

"లేదు లేదు. నీముందు పూర్తి నగ్నంగా నిలబడ తాను. అలాగయితేనే ఒప్పుకో."

"హే భగవాన్," రాణి కుడిచెయ్యి ఎత్తి నుదుటి మీద మూడుసార్లు కొట్టుకొంది, "జానీ, పెయింటింగ్ వీళ్ళదగ్గరలేదు."

"మరెక్కడ వుంది?"

రాణి కారువేపు చూసింది. "కాలియా, దొరికిందా" అనర్చింది.

"లేదు" సమాధానం వచ్చింది. "కార్లో యెక్కడా లేదు."

కాన్వెపయ్యాక కారులో సోదాచేసిన ముగ్గురూ తిరిగి వచ్చి కారులో శవాలున్నాయని చెప్పారు.

రాణి కుమార్ని ఆత్రుతగా చూసింది.

"ఆ శవాలు మా మనుషులవి" దివాకరన్నాడు.

రాణికళ్ళు మెరిశాయి. "వెరీగుడ్! అర్కే, పెయిం టింగ్ నీదగ్గరగానీ, కారులోగానీ లేదు. ఇప్పుడుచెప్పు, పెయింటింగు ఎక్కడవుందో చెప్తావా? నీ ఫ్రెండుని చంపేయమంటావా?"

దివాకరు ఉలిక్కిపడి కుమార్ని చూశాడు. కుమారు సాలోచనగా తలూపాడు.

"ఆర్కే, చెప్పకు. నన్ను చంపనీ" దివాకరర్చాడు.

కుమారు జాలిగా చూశాడు.

"ఆర్కే, మూడు నిమిషాలు సమయమిస్తున్నాను," రాణి అంది.

"ఆర్కే, చెప్పకు." మళ్ళీ అర్చాడు దివాకర్.

రాణి పకపక నవ్వింది, "నిమిషం గడిచింది," అందామె.

ఆమె అనుచరులంతా తుపాకులు గురిపెట్టి నిలబడ్డారు వలయాకారంలో.

"రెండు నిమిషాలు!"

కుమార్ మాట్లాడలేదు. పరిసరాలన్నీ ప్రశాంతంగా వున్నాయి. కానీ కుమారు, దివాకర్ల చుట్టూ ఉద్రిక్తత అలుముకుని వుంది. కుమారుకి తెలుసు, మూడు నిమిషాలు గడిచాక తను చెప్పకపోతే దివాకర్ని కాల్చేస్తారని.

కాబట్టి ఈ పరిస్థితినుంచి తప్పించుకోవాలంటే ఏదో ఒకటి చేయాలి. బుకాయించాలి. నాటకమాడాలి. శత్రువుల్ని బోల్తాకొట్టించి పలాయనం చిత్తగించాలి. అంతే, కుమారు ఈ నిశ్చయానికివచ్చి మూడవ నిముషం కోసం కాచుకున్నాడు.

"ఆర్కే, సమయం దగ్గరపడుతోంది" రాణి అర్చింది "నీ తెలివితేటల గురించి నాకు తెలుసు. నేనెప్పుడూ నీతో తలబడకపోయినా నీతో గెలవగలనన్న నమ్మకం వుంది. నిజానికి పెయింటింగు నువ్వు కూడా తీసుకెళ్ళడం లేదు. మమ్మల్ని తప్పుదోవ పట్టించడానికి, మా బారి నుంచి దాన్ని రక్షించటానికి సిటీలో నే ఎక్కడో దాచి

వాట్టి చేతులతో బయలదేరావు. నువ్వు మద్రాసు చేరు కున్నాక ఆ పెయింటింగు సులభంగా అందుకొనే ఏర్పా టేదో చేశావు. అదిప్పుడు ఫెయిలయింది. అక్కో నువ్వు యిప్పుడు...''

''సమయం దాటిపోయింది, నాలుగు నిముషాలు,'' అరిచారెవరో వెనకనుంచి.

అందరూ వులికిపడి చూశారు. కానీ అప్పటికే ఆలస్య మైంది. రివాల్వర్ పెద్దగా చప్పుడుచేస్తూ పేలడమూ, బుల్లెట్ రాణి కంఠంలో దూసుకపోవడం, ఆమె కింద పడి గిలగిల తన్నుకుని ప్రాణాలు విడవడమూ జరిగి పోయాయి...

ఆమె అనుచరులు కేకలు పెడుతూ తుపాకులు పేల్చారు.

కుమార్, దివాకర్లు తటాలున నేలమీద పడుకున్నారు. తుపాకులు, రివాల్వర్లు మోగుతున్నాయి. ఒకరి తర్వాత ఒకరు రాణి అనుచరులు నేలకూలుతున్నారు. కుమార్, దివాకర్లు వేగంగా పాకుతూ రోడ్డుచేరుకొని కారెక్కి శారు.

ఇరువర్గాలమధ్య పోరాటం ఇంకా సాగుతోనేవుంది. కుమారు కారు స్టార్టుచేసి ముందుకు దూకించాడు. అరవై కిలోమీటర్ల వేగంతో రెండునిమిషాలు ప్రయాణించాక కాల్పులు వినిపించలేదు.

అప్పుడు కుదుట పడ్డారిద్దరూ.

కానీ ఇప్పుడు ఇద్దరిదగ్గరా రివాల్వర్లు లేవు.

ఇకముందు ఎదురయ్యే దుండగుల్ని వొట్టి చేతులతో ఎదుర్కోవాలి.

''వెరీగుడ్, మిస్టర్ ఇర్కో,'' వినిపించాయి మాటలు.

కుమారు తలతిప్పి దివాకర్ని చూశాడు. దివాకరు

గాభరాగా చూస్తున్నాడు. "ఏమిటి మిస్టర్?" కుమారడిగాడు.

"మాట్లాడిందెవరు?" దివాకరన్నాడు తికమకగా.

"వెనక్కి తిరిగి చూడండి!" మళ్ళీ వినిపించాయి మాటలు.

కుమారు వేగం తగ్గించి వెనక్కి తిరిగి చూశాడు.

వెనకసీట్లో గబ్బర్‌సింగ్ కూచోని వున్నాడు నవ్వుతూ చేతిలో ఆటోమాటిక్ రివాల్వరు పట్టుకొని.

అతని కాళ్ళదగ్గర సింగ్, రామ్సేల శవాలున్నాయి.

9

కుమార్ కారాపేసి దివాకర్ని గబ్బర్సింగుకి పరిచయం చేశాడు. ఆ తర్వాత, సరిగ్గా సమయానికి వచ్చి దేవుడిలా తమని కాపాడినందుకు కృతజ్ఞతలు తెలుపుతూ చార్మినారు ఆఫరు చేశాడు.

గబ్బర్ చార్మినారు వెలిగించి గర్వంగా అన్నాడు. "మిస్టర్ ఆర్కే, నువ్వింతగా నన్ను పొగడనవసరం లేదు. పొగడ్త నా ప్రథమ శత్రువు. ఇక బిజినెస్ మాట్లాడుకుందాం."

"ఏమిటి నీ కోరిక?"

దివాకరిద్దర్ని జాగ్రత్తగా గమనిస్తున్నాడు.

"పెయింటింగ్ కావాలి." గబ్బరన్నాడు క్లుప్తంగా.

"దానికోసం నువ్వెందుకు శ్రమపడాలి? దాన్ని ఎవరు కాజేసినా నీ బాస్‌కే అమ్ముతారుకదా?" కుమారన్నాడు.

గబ్బరు తలూపాడు, "అవును, మా బాస్‌కే అమ్ముతారు. అయితే ఇక్కడ నీకో విషయం చెప్పాలి. నాకు అవకాశం చిక్కినపుడల్లా మా బాస్‌కి పొదుపు నేర్పుతుంటాను. ఆ పెయింటింగు నీ దగ్గర ఎవరయినా కాజేసి

బాస్‌కి అమ్మాలనుకుంటే లక్షల రూపాయలు అడుగుతారు.

ఎక్కడో ఐక్కమాలినచోట దొరికిన ఆ గుడ్డ పేలికకి లక్షల రూపాయలా! నో, నో. బాస్‌కి పిచ్చెక్కింది. ఆ పెయింటింగు ఎవరు తెచ్చినా అయిదులక్షలు యిచ్చి కొంటాననీ పట్టుబట్టాడు. నేను చివాట్లు పెట్టి, ఆ పెయింటింగు పుణ్యానికి తెస్తానని చెప్పాను. అతను వొప్పుకున్నాడు. నేనిలా వచ్చాను..."

"ఇప్పుడతను ఎక్కడున్నాడు?"

"వాకోసం కాచుకున్నాడు. మనం త్వరగా వెళ్ళాలి"

"సారీ, నేను రాలేను."

"ఎందుకు?"

"మీకు కావలసింది నాదగ్గర లేదు."

"నీకు కావలసింది నాదగ్గరవుంది."

కుమార్ నవ్వాడు. "నేను డబ్బుకి అమ్ముడుపోను. డబ్బుని బహుమతిగా స్వీకరిస్తాను."

"నా దగ్గర వున్నదీ, నీకిచ్చేదీ డబ్బుకాదు."

"మరి?"

"ప్రాణాలు - అరవైమంది ప్రాణాలు."

కుమార్ తీక్షణంగా చూశాడు. "ఏమిటి, నన్ను ట్రాప్‌లో ఇరికిస్తున్నావా?"

"అవును. నీతో ఎలా వ్యవహరించాలో నాకు తెలుసు. ఇంతవరకు నీమీద దాడి జరిపిన వారెవరికీ తెలియదు. అందుకే చచ్చిపోయారు. నా పథకాలు స్టాండర్డుగా వుంటాయి. ఎవర్ని ఎక్కడ గురిచూసికొట్టాలో అక్కడే కొట్టాలి. సరయిన రిజల్టువస్తుంది. నేను నీ బలహీనతను కనిపెట్టాను."

"ఏమిటి నా బలహీనత?"

“సాటి మనుషుల ప్రాణాలు. అమాయకులు నీ కళ్ళ ముందు గిలగిలతన్నుకుని చచ్చిపోతుంటే వాళ్ళని రక్షించడానికి నువ్వు ప్రాణాలయినా ఇస్తావు. ఇక ఆ పెయింటింగు ఎంత? నువ్వు దౌర్జన్యం చేస్తావు కాని దౌర్జన్యం సహించవు. అది నీ బలహీనత. ఒప్పుకొంటావా?”

కుమారాలోచించాడు. బాస్టర్డ్, ఈ టక్కరినక్క ప్రాణాలతో వ్యాపారం చేస్తున్నాడు!

“ఒప్పుకొంటాను.” చివరకి అన్నాడు కుమార్. “అయితే ఎవరి ప్రాణాలగురించి నువ్వు మాట్లాడేది?”

“ప్రయాణీకుల ప్రాణాల గురించి! కారు స్టార్టుచెయ్. పదికిలోమీటర్లు డ్రయివ్ చెయ్. ఎడమవేపు 16వ నెంబరు రాయి కన్పిస్తుంది. అక్కడనుండి అడ్డరోడ్డు గుండా రెండు కిలోమీటర్లు—అంతే, అక్కడ మా క్యాంపు కన్పిస్తుంది. నువ్వు నేను చెప్పినట్టు మాత్రమే చెయ్యాలి. నీ ట్రిక్కులతో గారడీ చెయ్యకూడదు. నా చేతిలో ఆటోమేటిక్ వుంది. అరవైమంది ప్రాణాలు రక్షించే బాధ్యత నీ చేతిలో వుంది. అర్థమయిందా? లెటజ్ గో!”

కుమార్ భారంగా నిట్టూర్చి కారు స్టార్టు చేశాడు. దివాకర్ తటస్థంగా కూచుండిపోయాడు. అతని మెదడు ఎప్పుడో మొద్దుబారింది. గబ్బరుసింగ్ తన కొవ్వుబలిసిన శరీరాన్ని కారు కుదుపులకి అనుగుణంగా వూపుతూ విలాసంగా సిగరెట్టు తాగుతున్నాడు.

పావుగంట తర్వాత కారు గబ్బర్సింగు క్యాంపు చేరుకొంది.

చుట్టూ దట్టమయిన చెట్లు, కంద ఏపుగా పెరిగినగడ్డి, పైన వెండిలా మెరుస్తున్న చంద్రుడు.

చంద్రుడి వెన్నెల్లో అక్కడి దృశ్యమంతా స్పష్టంగా కన్పిస్తోంది.

ఒకదానిపక్కన ఒకటి మూడు అంబాసిడరు కార్లు ఆగివున్నాయి. వాటిలో ఎవరూ లేరు. వాటికి పదిగజాల దూరాన ఒక R.T.C. ఎక్స్‌ప్రెస్ ఆగివుంది.

బస్సులో లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. లోపల మనుషులు స్పష్టంగా కన్పిస్తున్నారు. బస్సులో అక్కడక్కడ కొందరు సాయుధ వ్యక్తులున్నారు. అంతేగాక బస్సు చుట్టూకూడా నిలబడి వున్నారు.

కుమార్ అంబాసిడర్ను ప్రక్కన కారాపి, గబ్బర్సింగు కేసి చూశాడు. ఇంతలో కారు దగ్గరకి నలుగురు సాయుధవ్యక్తులు వచ్చారు. వాళ్ళ ఆజ్ఞానుసారం, కుమార్, దివాకర్లు కారుదిగి చేతులెత్తి నిలబడ్డారు. ఆ తర్వాత గబ్బర్ దిగి బస్సువేపుకి నడిచాడు.

వైజాగ్ నుంచి హైదరాబాదు వెళుతూ గబ్బర్సింగ్ చే హైజాక్ చెయ్యబడ్డ ఆ బస్సులోని ప్రయాణీకులు ప్రతి క్షణం ఒకగండంలా గడుపుతున్నారు. భయంకరమైన నిశ్శబ్దం. సమయం మూడున్నర.

"మిస్టర్ ఆర్కే!" గబ్బర్ అరిచాడు గొంతు చించుకొని. "నా మాటలు జాగ్రత్తగా విను! ఈ బస్సులో మొత్తం అరవయిమంది వున్నారు, రెండేళ్ళ పసిపాపల నుంచి అరవైఏళ్ళ ముసలివాళ్ళ వరకు! ప్రాణాలు తీయ్యా లనుకుంటే మాకు వయోభేదం లేదు. నేనెంత కిరాతకుడినో నీకు తెలుసు. ఫుట్బాల్లో నే పసిపాపల పీకలునొక్కగల దుర్మార్గుడిన్ని నేను.

"ఆర్కే! మనిద్దరిమధ్య శతృత్వం యెప్పుడూ లేదు. ఎప్పుడూ కోరుకోనుకూడా. నువ్వెంత చెడ్డవాడివయినా

నీలో మానవత్వముంది. నువ్విప్పుడు మానవత్వ దృష్టితో ఆలోచించు.

"అరవైమంది ప్రాణాలముందు ఆ పెయింటింగు ఏపాటి విలువ చేస్తుంది? ఆ పెయింటింగు కోసం ఇందరి ప్రాణాలు బలియిచ్చి నువ్వొక్క క్షణం నిశ్చింతగా వుండ గలవా? మనశ్శాంతి వుంటుందా? వుండదు! అనుక్షణం నిన్ను ఈ అరవైమంది ఆత్మలు వెంటాడి, వేటాడి పీక్కు తింటాయి. కుమిలి కుమిలి చివరికి నువ్వు పిచ్చివాడవై పోతావో, చచ్చిపోతావో!

"కాబట్టి, నీ బాగుకోరి నేను చెబుతున్నాను, ఆ పెయింటింగు నా కిచ్చెయ్! నీకొచ్చే నష్టమేమీ వుండదు! డబ్బుగలవాళ్ళ అభిరుచులు అమాయక ప్రాణాలు బలి గొనకూడదు! నువ్విలాంటి పరిస్థితిలో చిక్కుకుని పెయిం టింగుని మాకప్పగించావో చెబితే జీవన్ తృప్తిచెందు తాడు. పైగా నిన్ను అభినందిస్తాడు - అతని కారణంగా అరవైమంది ప్రాణాలు పోగొట్టుకునే పరిస్థితిని తప్పించి నందుకు. జీవన్ సినీ ప్రొడ్యూసరు. అతనిలో మానవత్వం రవంతైనా వుండితీరాలి!"

గబ్బర్‌సింగ్ కొన్నిక్షణాలు ఆగాడు వూపిరి పీల్చు కోడానికి.

అతని మాటలు అందరూ వూపిరి బిగబట్టి, చెవులప్ప గించి వింటున్నారు.

గబ్బర్ మళ్ళీ అన్నాడు. "పెయింటింగు నా పరం చేయకపోతే, ఈ అరవైమందినీ నీ కళ్ళముందు కాల్చేసి, బస్సుతోసహా తగులబెట్టేస్తాం. నిన్నేమీ చేయం. పైగా ఆ పెయింటింగు అడగను. ఆలోచించు!"

కుమార్ తేలిగ్గా నవ్వేశాడు. "గబ్బర్! నీ మెదడులో

పేడతప్పు ఏమీ లేదు. ఓ.కే. ఆ పెయింటింగు యివ్వడం నాకిష్టంలేదు. ఈ అరవై మందిని కాల్చేయ్!" ఫకాలున నవ్వాడు కుమార్. "ఆ తర్వాత నేను నిన్ను కాల్చక పోతే ఒట్టు! నువ్వు నన్నేమీ చేయనని మాటిచ్చావు. పైగా పెయింటింగు అడగవు! నువ్వేమీ చెయ్యక పోయినా నేను నీ అంతు చూసి నిద్రపోతాను. ఓ. కే.? ఇక అందర్నీ చంపేయ్!"

"కుమార్!" దివాకరర్చాడు గాభరాగా.

"భయపడకు మిస్టర్!" కుమారరర్చాడు కోపంతో.

"ఆల్ రైట్, ఆర్కే!" గబ్బరన్నాడు. గంభీరంగా, "నువ్వు నన్ను పరిహాసిస్తున్నావు! ఫలితం యిప్పుడే చూస్తావు!".

గబ్బర్ బస్సులో ఎక్కి ప్రయాణీకుల్ని పరీక్షగా చూశాడు. ప్రయాణీకులలో ఎవరికీ నోటమాట పెగలడం లేదు. కళ్ళప్పగించి వూపిరి పీల్చడం మరిచిపోయి చూస్తున్నారు.

గబ్బర్ ముందుకు కదిలి ఒక ముప్పైఏళ్ళ స్త్రీ ఒళ్ళో నుంచి రెండేళ్ళ పిల్లావాడ్ని లాక్కున్నాడు. ఆమె 'కెవ్వు'మని అర్చి మూర్ఛపోయింది. గబ్బర్ అనుచరులు కూచున్న చోటునుంచి కదిలితే కాల్చేస్తామని హెచ్చరించారు.

గబ్బర్ పిల్లవాడితో బస్సు దిగాడు. పిల్లవాడి ముఖంలో భయంలేదు. కనుపాపల్ని వేగంగా కదిలిస్తూ అక్కడున్న వాళ్ళందర్నీ వింతగా, అమాయకంగా చూస్తున్నాడు.

దివాకర్ శరీరం చల్లబడింది. జరగబోయే దారుణాన్ని ఆపమని చెప్పడానికి అతని గొంతు సహకరించలేదు.

తనే స్వయంగా ముందుకువెళ్ళి రక్షించాలనుకుంటే కాళ్లు కదలనీయకుండా నేలకతుక్కుపోయాయి.

కుమారు కళ్ళు పిల్లవాడిమీద వున్నాయి. తను నిర్ణయం మార్చుకోకపోతే అతని ప్రాణాలు పోవడం ఖాయం! గబ్బర్ స్వభావం తనకి తెలుసు.

"ఆర్కే!" గబ్బర్ అర్చాడు. "ఒక్కొక్కర్ని నీ కళ్ళముందు ఇలాగే చంపుతాను!" అని రివాల్వరుని పిల్లవాడి నుదుటిమీద ఆన్చాడు. "నువ్వు నాశక్తిని తక్కువ అంచనా వేయడం తప్పని తక్షణం తెలుసుకో! వెంటనే క్షమాపణ కోరుకుని అడిగింది ఇచ్చెయి! లేదా ఒకటి - రెండు - మూడు లెక్కపెట్టి - "

"కుమార్! కుమార్!" దివాకరు అరుపు ప్రతిధ్వనించింది. "చెప్పేయ్! అదెక్కడుందో చెప్పేయ్! ఆ దుర్మార్గుడు అతన్ని చంపేస్తాడు! ప్లీజ్, కుమార్! ఇప్పుడు నువ్వు ఓటమి అంగీకరించాలి! ఆ పెయింటింగు మనకి వద్దు! అసలీ వ్యవహారం ఏమిటో ఏమో తెలియని ఆ పసివాడి ప్రాణాలు కాపాడాలి!"

"దివాకర్!" కుమారర్చాడు. "గబ్బర్ ఆ పిల్లాడ్ని చంపడు! అతని గురించి నీకో రహస్యం చెప్పాలి: గబ్బర్ కోతలరాయుడు. కిరాతకుడు కాడు! పురిట్లోనే పసిపిల్లల పీకలునొక్కే దుర్మార్గుడు కాడు. వట్టికోతల రాయుడు! తుంటరినక్క!"

దానితో గబ్బర్ యింకా రెచ్చిపోయాడు. "రాస్కెల్! నీకు అవకాశాలు ఇస్తున్నకొద్దీ మితిమీరి పోతున్నావు!" అనరిచి, పిల్లవాడ్ని కిందికి దించి, అతని నుదుటికి రివాల్వరు ఆన్చి, "ఒకటి!" అనర్చాడు.

దివాకరు ఛటుక్కున కుమార్ మీదికి దూకి అతన్ని

కిందికి పడేశాడు. కుమార్ వెల్లకిలా పడడంతో, దివాకర్ అతని కాళ్ళమీద కూచోని గొంతు పుచ్చుకున్నాడు.

"బాస్టర్డ్! చెప్పేయ్!"

కుమార్ అతికష్టంమీద వూపిరి పీలుస్తూ దివాకర్‌ని వెనక్కి నెట్టాడు. దివాకర్ వెల్లకిలా పడి నేలకేసి తల గుద్దుకున్నాడు. మరుక్షణం కళ్ళు తేలేసి తెలివి తప్పాడు.

"రెండు" గబ్బర్ అంటున్నాడు.

కుమార్ లేచి నిలబడి బట్టలు దులుపుకున్నాడు. అతని చుట్టూవున్న దుండగులు రివాల్వర్లు గురిపెట్టారు. కుమార్ వాళ్ళందర్నీ ఒకసారి చూసి ఆతర్వాత పిల్లవాడ్నీ, గబ్బర్‌నీ చూశారు.

"ఆల్ రైట్! ఆ అబ్బాయిని వదిలేయ్!" అన్నాడు భారంగా నిట్టూర్చి.

"వెరీగుడ్!" గబ్బర్ అన్నాడు.

కుమార్ వంగి ప్యాంటు ఎడమకాలి మోకాలు వరకు లేపి, మోకాలు కింద చుట్టి, తాడుకట్టివున్న పెయింటింగుని విప్పి, గబ్బర్‌కేసి విసిరాడు.

గబ్బర్‌తో సహా అతని అనుచరులంతా ఆశ్చర్యంగా చూశారు.

10

తెల తెలవారుతుండగా ఇద్దరూ తిరిగి సిటీ చేరుకొన్నారు కారులో. అలసిపోయిన ముఖాలతో, చిరిగిపోయిన బట్టలతో, రేగిపోయిన జుత్తుతో వాళ్ళఅవతారం చూసేవాళ్ళకి అసహ్యం పుట్టించేలావుంది.

కుమార్ పెయింటింగుని గబ్బర్‌సింగు పరంచేసాక

దివాకర్ని కారులో వేసుకొని బయలుదేరాడు. సిటీదగ్గర పడుతోందనగా వెనకనుంచి హైజాక్ చేయబడ్డ బస్సు దాని వెనక గబ్బరు ముఠాకి చెందిన కారులు ఓవరు టేక్ చేసి వెళ్ళాయి.

ఆ తర్వాత బెంజికారు ఓవరు టేక్ చేసింది. అందులో ధరమ్‌చంద్, గబ్బరుసింగులు వున్నారు. ధరమ్ సంతోషము పట్టలేక పెయింటింగుని కిటికీలోంచి బయటకు వూపుతూ, "ఏయ్ కుమార్ యిటు చూడు! యిటూ!!" అనర్చాడు.

కుమారు శరీరం అవమానంతో కుతకుతలాడింది. సిటీ దగ్గరపడ్డాక దివాకర్ తెలివిలోకి వచ్చి ఏం జరిగిందో అడిగి తెలుసుకున్నాడు. ఆ తర్వాత కుమారుని అభినందించాడు. కుమారెక్కువగా మాట్లాడలేదు.

సుమారు ఆరు గంటలకి కారు జీవన్‌రావ్ కాటేజి చేరుకుంది. రామ్సే, సింగ్‌ల శవాలు కార్లో అలాగే వున్నాయి.

ఇద్దరూ కారుదిగి కాటేజ్ తలుపు దగ్గర ఆగి ముఖాలు చూసుకున్నారు. ఆ తర్వాత కుమార్ కాలింగ్ బెల్ నొక్కాడు.

"ఎవరు?" అంది స్త్రీ కంఠం లోపలినుంచి.

"మిస్టర్ ఆత్రే. తలుపు తెరువ్!" కసిరాడు కుమార్.

కొన్ని క్షణాలు గడిచాక తలుపు తెరుచుకుంది.

ఎదురుగా జీవన్‌రావ్ నిలబడి వున్నాడు. అతని వాలకం చూస్తూంటే యెక్కడికో బయలుదేరుతున్నట్టు వున్నాడు. కుమార్ని చూసి వులికిపడ్డా, ఆ వులికిపాటుని దాచుకోడానికి ఎంతో ప్రయత్నించాడు. బలహీనపు నవ్వు విసిరి, "ఆత్రే, ఏమిటిలా వచ్చావు?" అన్నాడు.

"సారీ మిస్టర్! పెయింటింగు పోయింది...ధరమ్ చేతిలోకి."

జీవన్ రావ్ అదిరిపడ్డాడు.

అతని ముఖం కందిపోయింది.

పెదవులు వణికాయి. ఊగిపోతున్న శరీరాన్ని అతి కష్టంమీద సంబాళించుకుని, "ఎంతిచ్చాడు? డబ్బెంత ఇచ్చాడు?" అనడిగాడు.

"ఏమీ యివ్వలేదు. మేం అడగలేదు" కుమారంటున్నాడే గాని, అతనికళ్ళు గదిని పరిశీలనగా పరికిస్తున్నాయి.

గాయత్రీదేవి గార్డెన్ చెయిర్‌లో కూచొని ఆపిల్ తింటున్నదల్లా కుమారు మాటలు విని ఉలికిపడింది. ఆమె గాభరాగా లేవబోతుండగా మోకాళ్ళు టీపాయ్‌కి తగిలి దానిమీది సూట్ కేసు కిందపడింది...

దురదృష్టవశాత్తు సూట్ కేసు క్లిప్స్ బిగించి లేవు. తటాలున మూత తెరుచుకుని అందులోని వస్తువులు బయటపడ్డాయ్. కుమారుకళ్ళు పెద్దవయ్యాయ్ కిందపడ్డ వస్తువులు, కాస్మెటిక్స్ సరంజామా, కొన్ని కాయితాలు యింకా ఒక నీలిరంగు కాన్వాస్ చుట్ట వున్నాయి.

జీవన్, గాయిత్రి కొయ్యబారి చూస్తున్నారు. కుమార్ చిన్నగా నవ్వి దివాకర్‌కి సైగచేసి లోనికి నడిచాడు. కిందపడ్డ వస్తువుల్లోంచి కాన్వాస్ చుట్ట అందుకున్నాడు. చుట్టవిప్పి చూశాడు.

'ఒందు బెళిదింగళ్ కతల్ హాగతే' పెయింటింగ్!

"వాట్!" దివాకర్ షాక్ తిని అర్చాడు.

జీవన్ కంగారుగా వచ్చి చెయిర్‌లో కూలబడ్డాడు. ఆ తర్వాత ముఖంలో ఎలాంటిభావాలూ కన్పించనీయకుండా పకపక నవ్వాడు.

"అదీ! ప్లానంటే అలాగుండాలి!" సంతోషంతో అరుస్తున్నాడతను. "ఓహ్! నేను వూహించింది నిజమే అయ్యింది! హ. హ. ఈ ప్లాను నేను వేయకపోతే ఒరిజినల్ పెయింటింగు థరమ్‌కి చిక్కివుండేది! ఆ పెయింటింగు వేలం వేస్తారని తెలిసిన వెంటనే దాని డూప్లికేట్ తయారుచేయించాను! పెయింటింగు నేను కొంటే అందరూ నా వెంటపడతారని తెలుసు. నా వస్తువుల్ని రక్షించుకునే హక్కు నాకుంది! డామిట్! ఆర్కే, థరమ్ దగ్గరవున్నది ఒరిజినల్ కాదు!"

"బాస్టర్డ్!" దివాకరర్చాడు. "ఈ రహస్యం మాకెందుకు చెప్పలేదు?"

"డామిట్! చెప్పే అవసరం నాకేమిటి? మీకు డబ్బిస్తానని ప్రామిస్ చేశాను!" తనని తాను సమర్థించుకుంటూ జీవన్ అర్చాడు.

"మరి నా పార్ట్‌నర్స్ గురించి ఏమిటి? ఆ డూప్లికేట్ పెయింటింగుకోసం వాళ్ళు చచ్చారా? డూప్లికేట్ కోసం గాడ్! ఆర్కే! ఆ పనికిరాని పెయింటింగుకోసం ఎంతమంది ప్రాణాలర్పించుకున్నారు! చివరికి—చివరికి—ఆ పనివాడి ప్రాణాలుకూడా. ఓహ్! ఆర్కే ఈ బిజినెస్‌లో అసలు విలన్ వీడు! వీడ్ని చంపెయ్యాలి!"

కుమార్ వంగి టీపాయ్‌మీద ఆపిల్ కోసే కత్తి తీసి దివాకరుకి అందించాడు, "చంపు!"

"దివాకర్! ఆర్కే! నన్ను చంపకండి!"

"నీ తెలివిమాలిన పథకంవలన ఎంతమంది ప్రాణాలు కోల్పోయారో తెలుసా?" కుమారడిగాడు, "బాస్టర్డ్! అది డూప్లికేట్ అని మాకు చెబితే ఈ వ్యవహారాన్ని మరోవిధంగా హాండిల్ చేసేవాళ్ళం కదా? అప్పుడీ చచ్చినవాళ్ళంతా బ్రతికివుండే వారు కదా?"

"పొరపాటయిపోయింది కుమార్! క్షమించు!"

"సరే, డబ్బిలా ఇవ్వు!" కుమారన్నాడు చెయ్యిచాచి.

"డబ్బు! నా దగ్గరలేదు! మద్రాసు వెళ్ళాక—"

"చెక్కు వ్రాయ్!" కుమారర్చాడు.

గాయత్రి భయంతో అరిచింది: "ఏమండీ! వాడికళ్ళు చూడండి! మిమ్మల్ని చంపేస్తాడు! చెక్కు ఇచ్చేయండి!"

కిందపడ్డ వస్తువుల్లోంచి చెక్కు-బుక్ ఏరి తీశాడు జీవన్. ఆ తర్వాత వణుకుతున్న చేతితో కుమారుకీ, దివాకరుకీ చెరో పదివేలకి చెక్కు వ్రాసి యిచ్చాడు. కుమారు వాటిని అందుకుని జేబులో వేసుకున్నాడు.

"పెయింటింగు...?" గాభరాగా అడిగాడు జీవన్, కుమార్చేతిలోని పెయింటింగు చూస్తూ.

కుమారు దివాకర్చేతిలోని కత్తి తీసుకుని పళ్ళునూరి, ఒక అడుగు ముందుకేశాడు.

"సాధారణంగా నాతో దాగుడుమూతలు ఆడినవారిని చంపకుండా వదలను!"

గాయత్రి కెవ్వుమంది, "వాడు చంపుతాడండీ!"

"షోకులాడీ అరవక" కుమారన్నాడు ప్రశాంతంగా. "కానీ జీవన్—నీ విషయంలో అలా చెయ్యను. నీకు బుద్ధి చెప్తాను. నీ వెధవ పెయింటింగు కోసం ఇందరి ప్రాణాలు బలిగొన్నందుకు జీవితాంతం కృంగికృశించి నశించేలా బుద్ధి చెప్తాను."

కుమారు పెయింటింగును దివాకరుకి యిచ్చి విప్పి పట్టుకోమన్నాడు. జీవన్ వొంటినిండా చెమటలు కారుతున్నాయి. దివాకరు పెయింటింగుని విప్పిపట్టుకోగానే కుమారు కత్తితో దాన్ని పొడిచాడు.

"కుమార్! ఆ పని చెయ్యకు! దాన్ని నాశనం

చెయ్యకు!'' జీవన్ ఎగిరి గంతేసి కుమార్ చేతులు పట్టుకుని అరుస్తున్నాడు.

కుమార్ తాపీగా పెయింటింగుని పోట్లు పొడుస్తున్నాడు. ఆ తర్వాత కత్తి విసిరేసి, పెయింటింగుని పీలుకలుగా చించేసి జీవన్ రావ్ మీదికి విసిరాడు.

''కుమార్! అన్యాయం చేశావ్! నీకు డబ్బిచ్చాను!'' జీవన్ యింకా అరుస్తున్నాడు.

జీవన్ కళ్ళలో నీళ్ళు చూసి, హేళనగా నవ్వి, దివాకరు భుజం మీద చెయ్యివేసి బయటికి నడిచాడు రమేష్‌కుమార్.

అంతటితో 'ఒక వెన్నెలరాత్రి' చరిత్ర అంతమైంది.

——: ఐపోయింది :——